

ΠΑΝΤΑΘΡΩΠΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΛ

5

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

2
ΔΡΧ.

Μήνυμα Απο Τον ΒΑΛ

Ἡ Καταστροφὴ

Ο ΠΗΤΕΡ βρίσκεται στο γραφείο του καὶ μελετάει. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή που κατάλαβε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνεταί «Πλανητάνθρωπος», (*) ἔχει ἀρχίσει ν' ἀφερώνη ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὥρες του, στὴ μελέτη.

Ὁ Πήτερ ἦταν πάντοτε μελετηρὸς, ὅπως ξέρομε. Πρῶτος σ' ὅλες τὶς χρονιές στὴν τάξι του, φιλοδοξοῦσε νὰ γίνῃ ἕνας λαμπρὸς ἐπιστήμων. Νὰ ὅμως, που ἡ μοίρα ὀριζε γι' αὐτὸν, μιὰ πολὺ ἀνώτερη τύχη: Τοῦ ἔγραψε νὰ γίνῃ ὁ προστάτης ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητας! Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι του, ἴσως ν'ἀδρισκε ἀχρηστες τὶς σπουδὲς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτὸ μὲ τὸν Πήτερ. Καταλαβαίνει πῶς ἡ νέα του ἰδιότητα τοῦ δημιουργεῖ ξαφνικά, τεράστιες ὑποχρεώσεις. Πῶς οἱ ὑπερφυσικὲς του ἱκανότητες καὶ ἡ τιτάνια δύναμι του δὲ θὰ ἀξιοποιεθοῦν τέλεια, ἂν δὲν συνοδεύονται καὶ ἀπὸ τὴ σοφία τῶν γνώσεων.

Τὴν ὥρα λοιπὸν που εἶναι σκυμμένος πάνω ἀπὸ ἕνα ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα τοῦ

(*) Διάβασε τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ «Πλανητάνθρωπου» ὑπὸ τὸν τίτλο: «Ἀτσαλένιος τιμωρὸς».

καθηγητού Κόλλινης, ανοίγει απότομα ή πόρτα του γραφείου. Μπαίνει ο δίδυμος αδελφός του ο Πατατράκ. 'Ο Πήτερ είναι τόσο αποροφημένος απ' αυτό που διαβάσει, ώστε ούτε τόν αντιλαμβάνεται:

'Ο Πατατράκ κλείνει την πόρτα. Στέκεται μια στιγμή. Κυττάζει τόν αδελφό του, κάνοντας μια κωμική γκριμάτσα. 'Υστερα κυττάζει αυτό που κρατάει στα χείλια του. Είναι ένα φορητό ραδιοφωνάκι, τρανζίστορ. 'Ανασηκώνει τούς ώμους. Μετά χτυπάει την πόρτα—από τη μέσα μεριά φυσικά.

— Μπορώ να μπώ; λέει.

'Ο Πήτερ στρέφει ξαφνιασμένος και τόν κυττάζει. Χαμογελάει. Τό πρόσωπό του παίρνει τρυφερή έκφραση. 'Αγαπάει τόσο πολύ τόν αδελφό του, που ή παρουσία του δεν μπορεί να τόν ένοχλήση σέ καμιά περίπτωση.

— Τι συμβαίνει, Πάτ; τόν ρωτάει.

— Συμβαίνει ότι ανησυχώ!, αποκρίνεται σοβαρά ο Πατατράκ.

— Για ποιο πράγμα;

— Για σένα!

— 'Ανησυχείς για μένα; Και γιατί παρακαλώ;

— Διότι ή ώρα ζυγώνει έντεκα!

— Και λοιπόν;

— Και λοιπόν εσύ, βρίσκεις εδώ μέσα από τις τρεις και δεν έχεις σηκώσει κεφάλι!

— Είναι κακό αυτό;

— Κακό! Κάκιστο! Θ' αρρωστήσης!

'Ο Πήτερ χαμογελάει πάλι:

— Πώς έβγαλες αυτό τό συμπέρασμα, Πάτ;

— Να σου πώ!, τού εξηγεί ο αδελφός του, ξύνοντας τό κεφάλι. Ξέρω πώς όταν κανένας τρώει πολύ και βάζει πολλά φαγητά μαζεμένα στό στομάχι του, βαρυστομαχιάζει! 'Εσύ βάζεις πολλά πράγματα μαζεμένα μέσα στό μυαλό σου, επομένως θα... βαρυστομαχιάσεις!

'Ο Πήτερ σκάει στό γέλιο.

— Μη φοβάσαι, λέει έπειτα. Είναι τόσο άδειο ακόμα τό κεφάλι μου από γνώσεις! Μπορώ να σου πώ ότι δεν ξέρω σχεδόν τίποτα!

— Ναί, Πήτ, μά, έκτός από τά βιβλία, υπάρχουν κι' άλλα πράγματα στόν κόσμο!

— Σάν τί; Για πές μου μερικά...

— Τά τρανζίστορς!, φωνάζει θρησπευτικά ο Πατατράκ, δείχνοντας τό ραδιοφωνάκι του. Δεν θές ν' ακούσουμε λίγη μουσική, Πήτ;

— 'Αν σου κάνη τόσο πολύ κέφι, γιατί όχι; λέει ο Πήτερ χαμογελώντας.

Και μέ μια αποφασιστική κίνηση, κλείνει τό βιβλίο που διάβαζε.

— Ζήτωωω!, φωνάζει ένθουσιασμένος ο αδελφός του.

Και στή στήμη γυρίζει τό κουμπι τοῦ τρανζίστορ. Εύθυμες νότες γεμίζουν μονομιάς τό σοβαρό γραφείο.

'Ο Πατατράκ αρχίζει να

χοροπηδᾷ στὸν ρυθμὸ τῆς μουσικῆς, ἐνῶ ὁ Πῆτερ τὸν παρακολουθεῖ γελώντας.

Ἡ χαρὰ ὅμως τοῦ κωμικοῦ νέου κρατᾷ ἐλάχιστα. Ἀπότομα ἡ τζᾶζ σταματᾷ. Ἀκούγεται μιὰ στιγμή τὸ σῆμα τοῦ Σταθμοῦ, πού ἀναγγέλλει πὼς ἡ ὥρα εἶναι ἐντεκα. Ὑστερα μιὰ ἀνατριχιαστικὴ φωνὴ βγαίνει ἀπ' τὸ μεγάλφωνο τοῦ ραδιοφώνου καὶ γεμίζει τὸ δωμάτιο, μ' αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια:

«Τὸ βλῆμα πού θὰ ταξίδεψε στὸ Διάστημα, δὲν ὑπάρχει πιά...»

Ὁ Πῆτερ ἀναπηδᾷ κατὰ πλῆκτος καὶ τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει.

Ὁ Πατατράκ μурμουρίζει, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους:

— Καλέ, πὼς δὲν ὑπάρχει, ὀλόκληρη ρουκέττα! Χάνεται κοτζάμ πράμα; Τ' ἦτανε πιά! Ὁδοντογλυφίδα;

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ φωνὴ ὠστόσο, συνεχίζει:

«Ὅποιοδήποτε ἄλλο βλῆμα κατασκευασθῇ στὸ μέλλον, θάχῃ κι' αὐτὸ τὴν ἴδια τύχη! Εἰδοποιῶ τὴν Κυβέρνησι τῆς Ἀμερικῆς, νὰ μὴν κουράζεται ἀδικα!...»

— Ἡ Κυβέρνησι ψάχνει νὰ ἱδρῇ τὸ βλῆμα; φωνάζει ὁ Πατατράκ μὲ γουρλωμένα μάτια. Τί ἀκούς στίς μέρες μας!

Ἡ φωνὴ συνεχίζει:

«Ἡ κατάκτησις τοῦ Διαστήματος ἀνήκει σ' ἐμένα!...»

— Τὸ τρανζίστορ ὅμως ἀνῆκει σ' ἐμένα, λέει θυμωμένος ὁ Πατατράκ καὶ θὰ δάλω

ἕναν ἄλλο σταθμό, γιατί ἐγὼ θέλω ν' ἀκούσω μουσικὴ κι' ὄχι τρίχες!

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του, στρίβοντας τὸ κουμπί.

Ὁ Πῆτερ ὅμως ὁρμά σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω του καὶ τοῦ τὸ ἀρπάζει ἀπ' τὰ χέρια.

— Σώπα, Πάτ!, φωνάζει ταραγμένος. Σώπα ν' ἀκούσουμε!

Ἐκεῖνος σουφρώνει ἀπορημένος τὰ φρύδια του.

— Τώρα δὲν εἶπε μόνος του ν' ἀκούγαμε μουσικὴ; λέει σὰν νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτοῦ.

Ἡ ἀπαίσιος φωνή, ὅμως, συνεχίζει πάντα μέσ' ἀπ' τὸ τρανζίστορ:

«Ἡ δύναμις μου εἶναι τρομακτικὴ! Μὴν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὰ δώλῃ μαζί μου, γιατί ὁ ἄλθερος καὶ ἡ φρίκη θ' ἀπλωθεῖν παντοῦ! Καὶ τότε τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ πιά νὰ σᾶς σώσῃ! Οὔτε ὁ Πλανητάνθρωπος, πού εἶναι ἕνα μῆδαιμόνιο σκουλήκι μπροστά μου! Γιὰ νὰ πεισθῆτε, θὰ σᾶς δώσω γρήγορα κι' ἄλλα δείγματα τῆς δυνάμεώς μου!...»

Καὶ σωπαίνει.

Ὁ Πατατράκ κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ θυμό.

— Ἔτσι μούρχεται νὰ πᾶρῃ ἕνα ταξί καὶ νὰ πᾶω στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμό, νὰ τοῦ σπᾶσω τὰ μούτρα τοῦ βλάκα!, φωνάζει. Ἀκούς «μῆδαιμόνιο σκουλήκι» τ' ἀδερφάκι μου!

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῇ τί-

πὸτ' ἄλλο ὅμως. Ἀπ' τὸ ρα-
διοφῶνο ἀκούγεται μιὰ ἄλλη

— Θεέ μου!, βογγάει ὁ Κό-
λινς. Καλύτερα νὰ σκοτωνόμουν
μαζί του!

φωνή. Εἶναι ἕνας σπῆκερ ποὺ
φαίνεται ὀλοκάθαρα ταραγμέ-
νος:

«Ἐλατητοὶ ἀκροαταί, τὰ
λόγια ποὺ ἀκούσατε δὲν με-
τεδόθησαν ἀπ' τὸν Σταθμό
μας! Δὲν μπορούμε νὰ ἐξηγή-
σουμε τεχνικῶς πῶς ἐγίνε αὐ-
τὴ ἡ παρέμβασις, οὔτε νὰ ἐ-
πιβεβαιώσουμε τὴν τρομερὴ
πληροφορία ποὺ ἀκούσατε!..»

Ὁ Πῆτερ κλείνει τὸ τραν-
ζίστορ καὶ ρωτᾷ μὲ φωνὴ ἁ-
χρωμῆ, ποὺ μόλις ἀκούγεται:

— Τί ἔχεις νὰ πῆς τώρα,
Πάτ;

— Πῶς εὐτυχῶς καὶ δὲν
πῆρα τὸ ταξί, Πήτ!, ἀπεκρί-
νεν ἑκείνος. Θὰ τὸ πλήρωνα
ἄδικα!

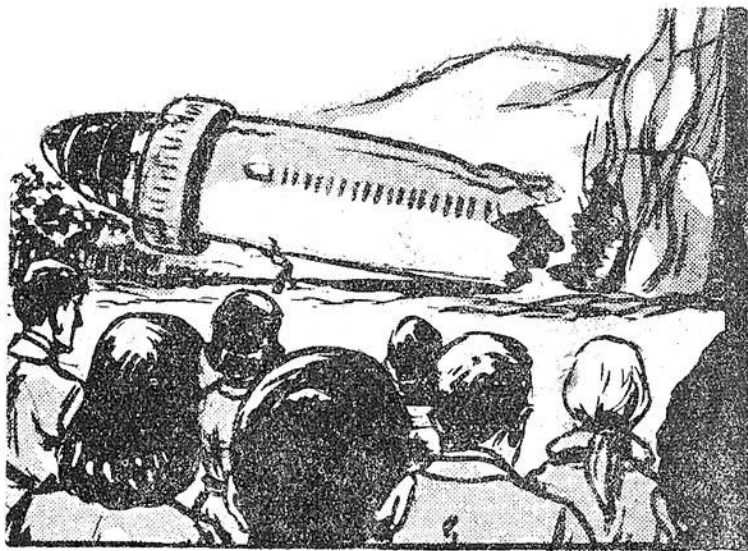
Ὁ Πλανητάνθρωπος δρᾷ

Ο ΠΗΤΕΡ ὅμως δὲν τὸν
ἀκούει πιά, ἀλλὰ κάνει κάτι
παράξενο: Μὲ γοργές κινή-
σεις δγάζει τὰ ρούχα του καὶ
ὕστερα τὰ φοράει ἀπὸ τὴν ἄ-
νάποδῃ, ἐνῶ ὁ Πατατράκ τὸν
κυττάζει σαστισμένος κ' ἀ-
μήσυχος.

Τώρα τὸ ντύσιμο τοῦ ἀδελ-
φοῦ του εἶναι ἀλλόκοτο. Φο-
ράει μιὰ ἐφαρμοστή, γαλάζια
φόρμα, μ' ἕνα χρυσὸ ἀστέρι
στὸ στήθος καὶ χρυσὰ σειρή-
νια στὰ μανικέτια καὶ γύρω
ἀπ' τὸν λαιμό.

— Πή... Πή... Πήτ!, μουρ-
μουρίζει τρομοκρατημένος ὁ
Πατατράκ. Δὲν φαντάζομαι
νᾶχουμε... καινούργια πῆτση!

— Ὅχι, Πάτ... Μὴν ἀνη-
συχῆς. Δὲν σὲ χρειάζομαι μα

Κουβαλάει στη ράχι του τον «X-25», σαν άλλος "Ατλας"!

ζί μου. Πάω μόνο νά δώ τι συνέβη...

— Θά πάς μέ... με τὸ λεωφορεῖο, ; Πήτ;

Ὁ ἀδελφός του ὅμως δὲν τὸ ἀκούει πιά. Γιά μιὰ στιγμή μένει ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Συγκεντρώνει τὴ σκέψι του μ' ἐπιμονή. Καὶ τότε νοιώθει μιὰ ἀκατανίκητὴ δύναμι νὰ γιγαντώνεται μέσα του. Ὁρμάει στὸ παρὰθυρο καὶ τὸ ἀνοίγει. Ἀνεβαίνει στὸ περβάζι.

— Πήτ!, φωνάζει ἱκετευτικά ὁ Πατατράκ. Γιατὶ δὲν πηγαίνεις καὶ μιὰ φορὰ μὲ τὸ λεωφορεῖο;

— Μὴ φοβάσαι, Πάτ. Θὰ γυρίσω γρήγορα...

Ὁ Πατατράκ, συστρέφει τὰ χέρια του μ' ἀπελπισία. Ὅσο κι' ἂν τοῦ λήῃ ὁ ἀδελφός του νὰ μὴ φοβάται, αὐτὸς τρέμει. Τάχει τόσο χαμένα που δὲν ξέρει τί νὰ πῇ.

— Πά... πάρε τουλάχιστον μιὰ ὀμπρέλλα μαζί σου!, μурμουρίζει χαζά. Μυρίζει βροχή!

Ὁ Πλανητάνθρωπος ὥστόσο ὑψώνει τὰ χέρια καὶ τινάζει τὰ πόδια του. Τὸ ὑπέροχο καρμὶ του δρίσκεται στὸ κενό. Ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει σαν βολίδα πρὸς τὸν οὐρανὸ!

Ὁ Ἀτσαλένιος Τιμωρός, ὅπως ἀποκαλοῦν τὸν Πλανητάνθρωπο, δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μ' ὅλους τοὺς ἄλλους

άνθρώπους. Είναι άτρωτος σ' οποιοδήποτε βλήμα. Μπορεί να πετάει στον αέρα, με την ταχύτητα της άστραπής. Είναι κολοσσός δυνάμεως. Σχεδόν ήμίθεος!

Πώς όμως απέκτησε όλες αυτές τις καταπληκτικές ικανότητες;

Πάνε τρία χρόνια από τότε. Παλιά ακόμα ο Πήτερ κι' ο Πατατράκ, βρίσκονταν στο έξοχικό κτήμα τους, όπου πήγαιναν κάθε καλοκαίρι. Μια μέρα είχαν χωθή παίζοντας, στο πυκνό δάσος του "Ολντ Τάκερ. Έκεί, σ' ένα ξέφωτο, αντίκρυσαν ένα πελώριο, παράξενο μηχανήμα. Ήταν ένα διαστημόπλοιο, που ήρθε από έναν μακρινό πλανήτη, τον Βάλ. Ο Πατατράκ το είχε βάλει στα πόδια απ' τον φόβο του. Ο Πήτερ όμως μπήκε μέσα. Συνάντησε έναν σφοδρό γερο-επιστήμονα του μακρινού κόσμου. Εκείνος του άποκάλυψε πώς είχε έρθει με σκοπό να τον κάνει έναν «Πλανητάνθρωπο». Δηλαδή, με επιστημονικά μέσα, να του χαρίσει τις τρομακτικές ικανότητες, που διαθέτουν οι άνθρωποι του δικού του πλανήτη. "Ετσι κι' έγινε. Ο Πήτερ δέχθηκε και μπήκε σε μια περίεργη συσκευή. Κάτι πολύχρωμες ακτίνες άρχισαν τότε να διαπερνούν το σώμα του, κάνοντάς τον να υποφέρει φρικτά. Όταν ή δοκιμασία τέλειωνε, γύρσε ξαφνικά ο Πατατράκ, που είχε άνησυχήσει για τον άδελφό του. Βλέποντάς τον σ' αυτή την

κατάστασι, τον πέρασε για νεκρό και πάτησε μια ύστερική στριγγλιά. Ο γερο-σοφός έκανε μια άνησυχη κίνησι. Χωρίς να το καταλάβει, το χέρι του δέκοψε κάποια άκτίνα, που έπεφτε εκείνη τη στιγμή στον δεξιό ώμο του άγοριού. Το δέρμα λοιπόν του Πήτερ δεν έχει στη δεξιά του ώμο-πλάτη την ίδια άντοχή, που έχει σ' ολόκληρο το υπόλοιπο σώμα του. Για να γίνεται Πλανητάνθρωπος, άρκει να στέκεται ακίνητος μερικά δευτερόλεπτα, συγκεντρώνοντας μ' έπιμονή τη σκέψη του. Όλον τον άλλον καιρό, είναι ένας φυσιολογικός άνθρωπος σαν όλους.

Ο «έγκέφαλος πλεύσεως»

ΤΩΡΑ σίχζει τον μαύρο, συννεφιασμένο ουρανό, με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Πετά προς το Κέντρο Έφαρμογών, όπου ξέρει ότι ο καθηγητής Κόλλινς έχει κατασκευάσει τη διαπλανητική του βολίδα. Δεν δυσκολεύεται καθόλου να βρή τον δρόμο. Δεν κινδυνεύει να χάσει τον προσανατολισμό του. Τα υπερφυσικά μάτια του βλέπουν ολοκάθαρα τα πάντα, κάτω από τα πόδια του, σαν να ναι μέρα. Ένα λεπτό της ώρας του είναι άρκετο για να φτάσει στον προορισμό του, μ' όλο που απέχει πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα από τη Νέα Υόρκη.

Καθώς ζυγώνει νοιώθει σαν

ένα άτσαλένιο χέρι νά σφίγ-
γη τή γενναία καρδιά του. Ά-
πό μακριά βλέπε: τίς φλόγες
πού άνεβαίνουν άκόμα πρὸς
τὸν οὐρανό. Τὸ σήμα τοῦ συ-
ναγερωμοῦ έξακολουθεῖ νά αν-
τηχῇ ἀνατρυχαστικά. "Ανθρω-
ποι: τρέχουν σὰν τρελλοὶ μέ-
σα στὸ μεγάλο πεδίο δοκι-
γῶν, τοῦ Κέντρου Ἐφαρμο-
γῶν. Μὲ άτομικούς πυροσβε-
στήρες κι' ὅ,τι ἄλλα πρόχει-
ρα μέσα διαθέτουν, προσπα-
θοῦν νά σβύσουν τίς τιτάνιες
φλόγες. Πέρα μακριά, στὸν
δρόμο, βλέπει καὶ τὰ οχημα-
τα τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπη-
ρεσίας, πού πλησιάζουν μ' ὁ-
λη τους τὴν ταχύτητα.

Ἀδίστακτα ὁ Τιμωρὸς τοῦ
ἐγκλήματος, ὁ θρυλικὸς Πλα-
νητάθρωπος, ρίχνεται: σὰν ἁ-
ετὸς στὸ κενό. Προσγειώνε-
ται, μὲς στὴ μέση τοῦ πεδίου
δοκιμῶν, κοντὰ στὴν πελώρια
φωτιά. Οἱ φλόγες τῆς φωτί-
ζουν ἐδῶ τὸ μέρος, σὰν νάναι
μέρα. Οἱ ἐργάτες καὶ στρα-
τιῶτες, πού τρέχουν ἐδῶ κι'
ἐκεῖ, τὸν ἀναγνωρίζουν ἀμέ-
σως.

— Ὁ Πλανητάθρωπος!,
ἀντηχοῦν φωνές γεμάτες ἀ-
νσκοῦφισι, λὲς κι' εἶναι δυνα-
τὸν νά κάνη κάτι ἄκόμα καὶ
τώρα, πού ἡ ἀνυπολόγιστη
καταστροφή ἔχει συντελεσθῇ.

Ἐκεῖνος δὲν στέκεται στι-
γμῇ. Ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος
ὅπου βρίσκονται τὰ συντρίμ-
μα τῆς κατεστραμμένου πλα-
νητόπλου. Συγχρόνως προσ-
παθεῖ νά κρύβῃ τὸ πρόσωπό
του ἀπ' τὰ βλέμματα ὄλων ἐ-
κείνων τῶν ἀνθρώπων, Διακρί-

νει ἀνάμεσα στοὺς πρώτους,
κοντὰ στὴ φωτιά, τὸν ἄτυχο
καθηγητὴ "Αντον Κόλλινς.

Εἶναι ἀξιολύπητος. Γὰ μά-
τια του εἶναι γεμάτα δάκρυα.
Τὸ πρόσωπό του, λουσμένο
στὸ ἰδρώτα, λαμποκοπᾷ
στὴν ἀνταύγεια τῆς φωτιάς.
Τρέμει δόλοκληρος. Ὡστόσο,
μόλις βλέπει τὸν Πλανητάν-
θρωπο κοντά του, ἡ φυσιογνω-
μία του δείχνει κάποια ἀνα-
κούφισι. Γνωρίζει: πολὺ κα-
λὰ αὐτὸν τὸν ὑπέροχο νέο,
πού τοῦ χρωστάει τὴ ζωὴ τὴ
δική του, τοῦ γιου του, ἀστυ-
νόμου Κόλλινς, καὶ τῆς ἀγα-
πημένης του ἐγγονῆς. (*)

— Φίλε μου, ἔφτασες ἀρ-
γὰ αὐτὴ τὴ φορὰ! μουρμου-
ρίζει μὲ συγκίνηση. Δὲν φταίς
ἐσὺ δέβαια γι' αὐτό... Δὲν
υποροῦσες νά ξέρης... Κανεῖς
δὲν ἤξερες! Πιστεύαμε πὼς
εἶχανε τελειώσει τὰ βάσανά
μας!... Κι' ὅμως!... Νὰ ἕνας
καινούργιος δαίμονας τοῦ
σκότους, χειρότερος ἀπὸ τὸν
πρῶτο!

— Πότε ἔγινε αὐτό; ρω-
τάει μὲ κομμένη ἀνάσα ἀπ'
τὴν ἀγωνία ὁ Πλανητάθρω-
πος.

Καὶ συγχρόνως τὸν τραβά-
ει παράμερα, γιὰ νά μὴ βλέ-
πουν τὸ πρόσωπό του οἱ ἄλ-
λοι, πού εἶναι κοντά. Κι' ὅλοι
ἐκεῖνοι: οἱ ἄνθρωποι καταλα-
βαίνουν καὶ σέβονται τὴν ἐν-
δόμωχὴ ἐπιθυμία του καὶ δὲν
τοὺς ζυγώνουν.

(*) Διάβασε τὸ 2ο τεῦχος τοῦ
«Πλανητάθρωπος», ὑπὸ τὸν τί-
τλο: «Οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν».

‘Ο πάγος κι’ ή φωτιά, δίνουν τρομερή μάχη.

— Δεν είναι ούτε τρία λεπτά που άκούστηκε ή τρομερή έκρηξη!, άποκρίνεται ό κ. Άντονι Κόλλινς, με τρεμάμενη φωνή. Πεταχτήκαμε έξω σαν τρελλοί. “Ηλπιζα πώς θα ήταν κάτι άλλο, μ’ όλο που πρώτη-πρώτη πέρασε από τον νου μου ή τρομερή υποψία!... Ίσως κάποια άποθήκη καυσίμων, που ανατινάχτηκε από άπροσεξία... Ήταν όμως αυτό... Τό «X—25»!... Τό παιδί μου!... Δεν γίνεται τίποτα πιά!... Τό θαύμα της τεχνικής χάθηκε!... Χάνεται!... Σε λίγα δευτερόλεπτα θάχη έρθη τό τέλος!... Ή καταραμένη αυτή φωτιά! Είναι κο-

λασμένη σαν κι’ αυτόν που την έβαλε! Δεν υποχωρεί με κανένα χημικό υγρό!...

‘Ο Πλανητάνθρωπος τόν κυττάζει παράξενα. Τόν τραντάζει απ’ τό χέρι, για να τόν κάνει να συνέλθη και να σταματήσει τό μοιρολόϊ του.

— Είπατε, «σε λίγα δευτερόλεπτα θάχη έρθει τό τέλος!», φωνάζει. Δεν ήρθε λοιπόν ακόμα; Υπάρχει κάποια έλπίδα; Μιλήστε!

— Καμιά! άποκρίνεται σπαρακτικά ό Κόλλινς. Ή φωτιά όπως βλέπεις, παιδί μου, κατατρώει και λυώνει και τό σίδερα... Βέβαια ή έκρηξη έγινε στο κέντρο του

σκάφους... Δεν πείραξε άσφαλώς τόν θάλαμο πλεύσεως, με τόν τέλειο μηχανισμό του... Θα φτάση όμως κι' εκεί... Τρέχουν οι φλόγες! Κυλάνε πάνω στο μέταλλο, σάν κολαιομένες!

— Έχει σημασία ο θάλαμος πλεύσεως; ρωτά ανυπόμονα ο Πλανητάνθρωπος.

— Σημασία!, βογγάει ο άμοιρος καθηγητής. Τό περιβλημα του σκάφους, κατασκευάζεται άπ' την άρχή, μέσα σε λίγες βδομάδες! Ο ύπερτέλειος μηχανισμός όμως, «ο έγκέφαλος πλεύσεως», με τὰ λεπτότατα εξαρτήματά του, που φτιάχτηκαν ένα-ένα, θέλει δλόκληρα χρόνια για νά ξαναγίνει!

Ο Πλανητάνθρωπος δέν άκούει περισσότερα. Κάνει ένα άποφασιστικό δήμα έμπρός. Ο Κόλλινς καταλαβαίνει: τήν πρόθεσί του και ούρλιαζει άγρια:

— Τι πάς νά κάνης, τρελλά!; Τραβήξου πίσω; Αύτεις οί διαβολικές φλόγες λιώνουν και τὰ μέταλλα! Δεν άκούς; Δυστυχισμένε!...

Τήν τελευταία αυτή λέξι τή λέει, γιατί βλέπει ο: Πλανητάνθρωπος έχει χυμώσει με τὰ μούτρα μέσα στην τρομερή λάβα. Μερκοί στρατιώτες, στίς φωνές του, προσπάθησαν νά τρέξουν, γά νά έμποδίσουν τόν ήπτάμενο Τιμωρό. Κανείς όμως δέν έχει προλάβει. Και τότε, παρακολουθούν όλοι, μαρμαρωμένοι άπό κατάπληξι, με γουρλωμένα μάτια, τήν πόλη του Τι-

τάνα αυτού, έναντίον τών δυνάμεων τής κολάσεως!...

Τό σώμα του κατακομματιάζεται άπό τὰ δλήματα.

Πάλι μέ τη φωτιά

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ σα-
ράντα μέτρα μακρύ, είναι το
κορμί του γιγαντιαίου πυράυ-
λου, που πρόκειται να έκτο-
ξευθή την άλλη μέρα στο Δι-
άστημα. Τα έπτά ή όκτώ μέ-
τρα της κορυφής του μόνο,
μένουν ακόμα ανέγγιχτα από
τις διαβολικές φλόγες. Στα
τέσσερα μπροστινά μέτρα,
βρίσκεται το έπιστημονικό
θαύμα του Κόλλινς, ο έκπλη-
κτικός «θάλαμος πλεύσεως».

Η παράξενη και τρομερή
φωτιά όμως, κυλάει μ' άπι-
στευτη γρηγοράδα. Καίει τα
πάντα, ακόμα και τη γή, που
βρίσκεται κάτω απ' το πεσμέ-
νο σκάφος.

Ο Πλανητάνθρωπος χύνε-
ται μέσα σ' αυτές τις κολα-
σμένες φλόγες, που λιώνουν
τη γή! Προχωρεί άπτόητος
ανάμεσά τους και φτάνει στο
φλεγόμενο κορμί, του λαβω-
μένου γίγαντα.

Φωνές τρόμου άντηχούν πί-
σω του. Είναι οι άνθρωποι
που γεμάτοι δέος τόν παρα-
κολουθούν. Αυτός όμως δεν
ακούει τίποτα. Οι φλόγες,
που λιώνουν σίερα, δεν είναι
ικανές να κάψουν το υπερφυ-
σικό κορμί του!

Οι γροθιές του αρχίζουν να
πάφτουν μ' άφάνταστη δύνα-
μη, πάνω στο μετάλλιο κορ-
μί της ρουκέτας, στο σημείο
άκριβώς που βρίσκεται η ά-
κρη της φωτιάς. Σε κάθε
γροθιά του, μεγάλα κομμά-
τια μετάλλου άποσπώνται με

πάταγο και τινάζονται στον
αέρα! Σ' εκείνα τα σημεία,
ή φωτιά δεν βρίσκει πιά έδα-
φος να προχωρήσει και αναγ-
καστικά σταματάει. Προχω-
ρεί όμως κυκλικά, στον υπό-
λοιπο πύραυλο.

Ο Πλανητάνθρωπος συνε-
χίζει την τρομακτική προσ-
πάθειά του. Με γροθιές και
κλώσιές, σπάει μεγάλα κομ-
μάτια απ' το κορμί του γί-
γαντα, λίγο πριν απ' τη φω-
τιά και την αναγκάζει να
σταματήσει το άπαισίο έργο
της. Λίγο-λίγο το μέτωπο
που σχηματίζουν οι διαβολι-
κές φλόγες, στενεύει. Κι' ο έ-
πτάμενος Τιμωρός, ολοένα
και προχωρεί.

Έχει αρχίσει όμως τώρα
να υποφέρει. Είναι ολοφάνε-
ρο. Χοντροί θρόμβοι ιδρώτα
έχουν αναβλίσει στο πρόσω-
πό του. Η ανάσα του έχει γί-
νει βαρεία. Η φωτιά εκείνη,
μέσα στην οποία βρίσκεται,
έχει χιλιάδων βαθμών θερμο-
κρασία!

Ολόγουρά του, αν εξαίρε-
σης το δυνατό τρίξιμο της
φωτιάς και τόν πάταγο που
κάνουν τα μέταλλα που δια-
λύονται απ' τις γροθιές του,
δεν ακούγεται ούτε μία αν-
θρώπινη φωνή. Γεμάτοι δέος
όλοι έχουν μαρμαρώσει. Έ-
χουν ξεχάσει ακόμα και ν' α-
ναπνέουν. Προσπαθούν να
χωνέψουν πώς αυτό που βλέ-
πουν δεν είναι όνειρο ή έφ' άλ-
της, ούτε φανταστικό κλημα-
τογραφικό έργο, αλλά πρα-
γματική!

Μέσα σε μισό λεπτό τικά-

νίας προσπάθειας, ό Πλανη-
τάνθρωπος έξε: τσακίσει στα
δύο μέ τις γροθιές του, τόν
κολοσσό που έπρόκειτο νά
σταλή στα άστρα! Βέβαια
είναι τυχερός στο ότι, στο
σημείο αυτό, τó πλανητό-
πλοιο, δέν είναι σχεδόν τί-
ποτ' άλλο, από ένας σωλή-
νας. Αυτό γιατί όλόκληρο τó
κορμί του γίγαντα, έκτός ά-
πό τά λίγα μέτρα τής κορυ-
φής, είναι: θάλαμος καυσίμων,
άδεις άκόμα—κι' αυτό είναι
ένα δεύτερο ευτύχημα.

Λίγες άκρες του σώων πλα-
νητοπλοίου φλέγονται: άκό-
μα. Όσότοσο φλέγεται πάντα
καί ή γή κι' έτσι μια καμινούρ
για πηγή φωτιάς, προχωρεί
πάλι προς τó μέρος του.

Οί άνθρωποι όλόγυρα, δέν
μπορούν νά κάνουν τίποτα
για: νά βοηθήσουν. Είναι άδύ-
νατον νά πλησιάσουν κοντή-
τερα από κεί που βρίσκον-
ται. Καί μόνο ή θερμοκρασία
από τήν κολασμένη φωτιά,
χωρίς νά τούς άγγίξουν οί
φλόγες τής, φτάνει: για: νά
τούς άπανθρακώσει!

Ό Πλανητάνθρωπος θαρ-
ρείς ότι: βρίσκεται: στα πρό-
θυμα τής λιποθυμίας. Μια
στιγμή στέκεται κι' άνασαι-
νει: βαθειά. Αυτό δέν τόν άνα-
κουφίζει, γιατί σκέτη λάβα
είσορμα στα πνευμόνια του.

Όσότοσο βλέπει ότι, άν ύ-
ποχωρήσει αυτή τή στιγμή,
ότι: έκανε ως τώρα, πάει χα-
μένο. Σέγκεντρώνει: καί τó
τελευταίο ίχνος τών δυνάμε-
ων που διαθέτει. Σκύβει κι'
άρπάζει στα δυό τιτάνια χέ-

ρα του, τó πεσμένο πλανητό-
πλοιο. Αρχίζει νά τó άναση-
κώνει!

Ένας ψίθυρος δέους γεμί-
ζει τόν άέρα.

Έκείνος δέν άκούει. Βρί-
σκεται σε μια παραζάλη.
Κοντεύει νά λιποθυμήσει. Ή-
διαίτερα ή δεξιά του ώμοπλά-
τη, τόν πονάη τρουερά!...

Άνασηκώνει περισσότερο
τó σκάφος. Οί χιλιάδες φορές
ίσχυρότεροι από τó άτσάλι
μύωνες του έχουν φουσκώσει
έπικίνδυνα. Οί φλέβες του έ-
χουν πεταχτή, που θαρρείς
ότι από στιγμή σε στιγμή θα
σπάσουν. Κι' όμως εξακολου-
θεί τήν προσπάθεια. Έχει ά-
νασηκώσει σχεδόν όλόκληρο
τó σκάφος. Καί τότε σφίγγει
τά δόντια για: τελευταία φο-
ρά. Σκύβει καί τó παίρνει
στον ώμο του!

Άνασηκώνεται καί βαδί-
ζει: τρεκλίζοντας, κρατώντας
στή ράχι: τόν «X—25», σαν
άλλος Άτλας!

Ένα... δυό... πέντε... δέκα
θήματα. Κοντοστέκει. Άνα-
σαινει: βαθειά. Αυτή τή φορά
άναπνέει καθαρώτερν άέρα.
Παίρνει λίγη δύναμι. Κάνει
άλλα δέκα θήματα. Έχει ζυ-
γώσει στον κύκλο τών μαρμα-
ρωμένων ανθρώπων. Καί τότε
έκείνοι ξυπνούν ξαφνικά. Εί-
ναι: άφάνταστος ό ένθουσια-
σμός τους. Παραληρούν. Λες
κι' έχουν τρελλαθή μονομιάς
όλοι τους. Ούρανομήκεις ζη-
τωκραυγές σχίζουν τόν άέρα
καί χυμούν προς τόν σκοτει-
νό ούρανό. Χοροπηδούν. Κά-
νουν σαν παιδιά,

Μόνο ο καθηγητής κ. Κόλλινς μένει ακόμα ακίνητος. Κυττάζει μ' ένα βλέμμα απερίγραπτης αγάπης τόν Πλανητάνθρωπο. 'Απ' τὰ μάτια του τρέχουν ποτάμι τὰ δάκρυα καὶ κατρακυλῶν στὰ μάγουλά του.

Κι' ἐκεῖνος προχωρεῖ πάντα. Παρὰ τοὺς πόνους ποὺ νοιώθει στὸν ὤμο του, σὲ κάθε του βῆμα ἀνακτὰ κανιζούργιες δυνάμεις. Ὁ καθαρὸς ἄερας ποὺ ἀναπνέει τὸν ζωογονεῖ. Στὸ τέλος σκύβει κι' ἀκουμπάει τὴ λαβωμένη ἄκρη τοῦ πυραύλου στὴ γῆ. 'Αφήνει σιγὰ-σιγὰ κι' ὁλόκληρο τὸ ὑπόλοιπο σκόφος. 'Εκατοντάδες χέρια σπεύδουν νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ ἐκπληκτικὸς θάλαμος πλαύσεως τοῦ «X—25», βρίσκεται ἀκουμπισμένος κάτω, σὲ μέρος ἀσφαλές, μακριὰ ἀπὸ τὴν κολασμένη φωτιά. 'Εχει σωθῇ!

Τὸ Μάτι τοῦ Σατανᾶ

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝ Θ Ρ Ω ΠΟΣ, ὑποφέροντας ἀπ' τοὺς πόνους, ἀσθμαίνοντας ἀλλὰ γεμάτος χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι, στρέφει πρὸς τὸ μέρος τοῦ καθηγητοῦ Κόλλινς. 'Εκεῖνος ἀπλώνει τὰ χέρια του πρὸς αὐτόν. 'Αντίγει: τὸ στόμα του. Θέλει κάτι νὰ πῇ ἀλλὰ ἡ φωνὴ δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ λαρυγγί του. Προσπαθεῖ νὰ περπατήσει ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνὴ βῆμα! Καὶ ξαφνικῶς σωριάζεται κάτω ἀναίσθη-

τος! Δὲν κατάφερε ν' ἀνθέξῃ σὲ τὴν συγκίνησι...

Πολλοὶ τρέχουν κοντὰ του νὰ βοηθήσουν τὸν καθηγητή. Ἄλλοι, περισσότεροι, πλησιάζουν ζητωκραυγάζοντας σὰν τρελλοί, τὸν Πλανητάνθρωπο. Θέλουν νὰ θαυμάσουν ἀπὸ κοντὰ, τὸν ὑπέροχο φύλακα-Ἄγγελο τῆς ἀνθρωπότητας. Νὰ ἀγγίξουν αὐτὸν τὸν ἡμίθεο, σὰν κάτι ἱερό.

Αὐτὸς ὅμως τοὺς κάνει ἐνα κίνημα χαριετισμοῦ. Ὑψώνει τὰ χέρια, τινάζει τὰ πόδια του καὶ χύνεται σὰν γεράκι πρὸς τὸν οὐρανό. Σὲ δευτερόλεπτα μέσα, ἔχει χαθῇ ἀπὸ τὰ ἔκθαμβα μάτια τους. Στ' αὐτιά του ἀντηχεῖ ἀκόμα ἡ ἡχώ ἀπὸ τὴν ἐξαλλεσὴν ζητωκραυγὴς τους...

Γρήγορα ὅμως ὁ ἀντίλαλὸς του σβήνει, καθὼς ταξιδεύει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη. Πρὸς τὸ σπίτι του.

* * *

Βρισκόμαστε μέσα σ' ἓνα ὑπερτέλειο ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον. Παρόμοιό του ἴσως νὰ μὴν ὑπάρχῃ σ' ὅλοκληρὴ τὴ Γῆ. Τὸ κάθε τι ποὺ βρίσκεται ἐδῶ μέσα, εἶναι κατασκευάσματα μᾶς πραγματικῆς ἐπιστημονικῆς μεγαλοφυΐας.

Δυὸ ἄνθρωποι: εἶναι σ' αὐτό. "Ὁ μᾶλλον ἓνας ἄνθρωπος κι' ἓνα ἀλλόκοτο "Ον! Αὐτὸ τὸ δεύτερο, ἔχει ἀπλῶς τὴν διαστάσεις ἀνθρώπου: Δυὸ πόδια, δυὸ χέρια, κορμὸ καὶ κεφάλι. Κανένα σημεῖο τοῦ σώματός του ὅμως, δὲν εἶναι

άκαλυπτο. Είναι ντυμένο με μια παράξενη μεταλλική στολή, σαν σκάφανδρο του Διαστήματος, γεμάτη κουμπία, κεράτες κι άλλα εξαρτήματα, που θάταν άδύνατον σ' όποιονδήποτε, να καταλάβει την άπαστολή τους.

Αυτό τὸ "Ον είναι σκυμμένο πάνω από ένα καντράν ραντάρ. Τη στιγμή αυτή φωτίζεται κάποιο σημάδακι, στη μέση του καντράν. Μια μικρή φωτεινή κουκίδα, που μετακινείται άργά.

— Τὸ κόλπο πέτυχε!, λέει τὸ ἀλλόκοτο πλάσμα κι' ἡ φωνή του ἔρχεται μέσα ἀπὸ ἕνα ἀόρατο μεγάφωνο, ἀλλοιωμένη. Ὁ Πλανητάνθρωπος ἔπεσε στὴν παγίδα! Γι' αὐτὸ ἀνάγγεila τὴν καταστροφὴ τοῦ «X—25», ἀπ' τὸ ραδιόφωνο! "Ἡμουν βέβαιος ὅτι θὰ τρέξει ἀμέσως στὸ Κέντρο Ἐφαρμογῆς! Νά τον! Πῆγε καὶ τώρα γυρίζει! Θὰ τὸν παρακολουθήσω μὲ τὸ ραντάρ! Θὰ δῶ σὲ ποῖο ἀκριβῶς σημείο τῆς Νέας Ὠρκῆς θὰ πάη καὶ τότε θὰ τὸν ἐξοντώσω!... Μόλις γίνῃ αὐτό, δλοὶ τότε θὰ παραδοθῶν στὴ δύναμή μου! Μόνο στὸν Πλανητάνθρωπο ὑπολογίζουν, ἀλλὰ σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά!

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ στέκει δίπλα του, εἶναι ντυμένος μὲ μιὰ ὀλόσωμη, ἀσπρὴ ποδιά, σὰν φαρμακοποῖός. Ἀκούει μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ δέος, ὅσα λέει τὸ ἀλλόκοτο "Ον. Ξαφνικά ὁμως ρωτᾷ μὲ περιέργεια:

— Δὲν εἶναι παράξενο,

ποὺ τὸ ραντάρ «συλλαμβάνει» ἕνα πλάσμα ἀπὸ σάρκα καὶ ὅσά;

— Καθόλου!, ἀποκρίνεται ἡ φωνὴ ἀπ' τὸ μεγάφωνο. Ἀφοῦ δὲν τὸν τρυποῦν οἱ σφαῖρες, θὰ πῇ ὅτι τὸ κορμὶ του ἔχει μεγαλύτερη πυκνότητα, ἀκόμα κι' ἀπὸ ἐκείνη τοῦ ἀτσαλιού! "Ἡμουν βέβαιος ὅτι τὸ ραντάρ θὰ τὸν σημειώσῃ!

Ὁ ἄνθρωπος ὑποκλίνεται ἐλαφρά, σὰν νὰ δηλώνῃ ὑποταγή, στὴν ἐπιστημονικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ ἄλλου.

Ἡ φωνὴ ἀπ' τὸ μεγάφωνο λέει, μὲ κάποιον θαυμασμὸ αὐτὴ τὴ φορὰ:

— Ὅπωςδήποτε ἔχει τρομακτικὲς ἱκανότητες, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τίς καταλάβω ἀκόμα!... Κυττάξε μὲ τί ἀπίστευτὴ ταχύτητα πετᾷ! Καμένα πυραυλοκίνητα δὲν θὰ μπορῇ νὰ τὸν φτάσῃ! Πιστεύω, ὁμως, πὼς δὲν θάχῃ πάντα αὐτὲς τίς ἱκανότητες!

Ὁ ἄνθρωπος τὸν κυττάζει μὲ ἐκπληξι:

— Πὼς τὸ συμπεραίνετε αὐτό, Κύριε;

Τὸ "Ον ἀποκρίνεται πάντα πρόθυμα. Φαίνεται εὐχαριστημένος καὶ κολακευμένος νὰ ἐξηγῇ στὸ συνομιλητὴ του πράγματα, ποὺ ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

— Ἄν εἶχε ἀπὸ μικρὸ παιδί αὐτὲς τίς ἱκανότητες κι' αὐτὴ τὴν ἀντοχή, λέει, τὸ γεγονός δὲν θάμενε μυστικὸ μὲ κανέναν τρόπο. Οἱ γιατροὶ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ κάνουν καμμιὰ ἔνεσι καὶ τὸ πρᾶ

γμα θά είχε προκαλέσει παγκόσμια κατάπληξι. "Υστερα θά τὸν ἐβλεπαν νὰ πετᾷ καὶ ὁ Τύπος θά δογίαζε. "Ὁλ' αὐτὰ μὲ πείθουν πὺς βοισκόμιστα μπροστὰ σ' ἓνα ἐπισημονικὸ θαύμα!

— Δὲν εἶναι λίγο παράτολμη ἀποψη, Κύριε;...

— Εἶναι, ἀλήθεια! Κι' εἶμαι βέβαιος πὺς ὁ Πλανητάνθρωπος δὲν θάνα Πλανητάνθρωπος πάντα, παρὰ μόνον ὅταν νοεῖται... Ἐπομένως, τίς ἄλλες ὥρες, θάνα κοινὸς ἄνθρωπος, σὰν ὅλους... Μιὰ τέτοια στιγμή, θάνα σίγουρα ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου του... Λοιπὸν θά τὸν στείλω ἀπὸ τὸν προσωρινὸ ὕπνο, στὸν Αἰῶνα! Κύτταξε! Σταυάτησε! Χάθηκε σ' αὐτὸ τὸ σημείο!... Νὰ ἐντοπίσης αὐτὸς καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, πὺς ποῖο σημεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἀντιστοιχεῖ αὐτὸ τὸ μέρος. Θά τοὺς βρῶ αὐριοκόλας!

— Τόσο γρήγορα!, κάνει κατάπληκτος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ λευκὴ ποδιά. Γνωρίζετε τὸ πρόσωπό του;

— "Ὁχι. Θά τὸ νουθεῖ ὁ μὲς ἑνὰς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μου, πὺς βοισκεται! ἀπὸψε στὸ Κέντρο Ἐφομογῶν. Σίγουρα θά τὸν εἶδε... Ἐξ ἄλλου οἱ φήμες λένε ὅτι ὁ Πλανητάνθρωπος ἔχει κι' ἓνα διδυμο ἀδελφὸ! Εὐκαλῶτατα θά μάθουμε πὺς μένουν δυὸ διδυμο ἀδελφὰ, μέσα σ' ἓνα οἰκοδομικὸ τετραγώνο. Γι' αὐτὸ θέλω ἀπόλυτη ἀκρίβεια

στὸν ὑπολογισμό σου, Σάξον!

— Δὲν σὰς διαφεύγει τὸ παραμικρό, Κύριε!, λέει μὲ ἀνυπόκοιτο θαυμασμό καὶ ἐκδηλο δέος ὁ ἄνθρωπος. Μείνετε ἡσυχος! Σὲ λίγη ὥρα, θά ξέρω νὰ σὰς πῶ, πὺς κατοικεῖ ὁ Πλανητάνθρωπος!... Ἦδη τὸ μάτι σας ἔπесε ἐπ' αὐτὸν! Δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτῇ πιά!...

Νοσοκόμος ἡ... πυροσβέστης

ΟΥΤΕ εἴκοσι λεπτὰ δὲν ἔχουν περάσει, ἀπ' τὴν ὥρα πὺς ὁ Πλανητάνθρωπος ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του, ὅταν ξαναγουρῖζη. Ξαναμπαίνει στὸ δωμάτιό του ἀπ' τὸ ἴδιο παράθυρο πὺς δῆκε.

Εἶναι ἐλάχιστη ἡ ὥρα πὺς ἔλειψε, σὲ σχέσι μὲ τὴν τεράστια ἀπόστασι πὺς εἶχε νὰ διανύσῃ. Τοῦ Πατακόκ οὔτε τοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό, πὺς μπορεῖ νὰ τὸν περιμένῃ ἀπὸ τώρα. Δὲν ἔχει προλάβει οὔτε νὰ... φοβηθῇ ἀκόμα, καλὰ-καλὰ.

Κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ τρανζίστορ στὸ χέρι. Προσπαθεῖ νὰ «πιάσῃ» κάποιον σταθμὸ. Ξαφνικὰ ἀκούει θόρυβο ἀπ' τὸ παράθυρο. Στρέφει καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του, καθὼς βλέπει τὸν ἀδελφὸ του, ὄρθον στὸ περβάζι.

— "Ὡστε δὲν πηγες τελικὰ!, τοῦ λέει καθησυχασμένος. Τόσο τὸ καλύτερο! Τὶ νὰ πηγαινες νὰ κῶνης ἐκεῖ

κάτω, μές στη νύχτα! Είδες ότι τὸ πάει γιὰ... βροχή και γύρισε, έτσι;

Ὁ Πλανητάνθρωπος μ' ὅλους τοὺς πόνους πού αἰσθάνεται πάντα, χαμογελά. Μ' ἓνα ἑλαφρὸ πηδημα, προσγειώνεται στὸ πάτωμα. Κλείνει τὸ παράθυρο. Γιὰ νὰ τὸ κάνει ὅμως αὐτὸ, γυρίζει ἀναγκαστικά τὴν πλάτη του στὸν ἀδελφὸ του. Τότε ἐκεῖνος ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ τρομαγμένη κραυγή:

— Πήτ! Ἀδερφούλη μου! Καίγεται!... Ἔλα νὰ σὲ σβύσω!

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Στὴ δεξιά ὠμοπλατὴ τοῦ Πλανητάνθρωπου, ὑπάρχει μιὰ φοβερὴ πληγὴ, πού βγάζει ἀχνούς καὶ καπνούς!

Ὁ Πατατράκ, μισότρελλος ἀπὸ τὴν τρομάρα του, χύνεται καταπάνω του. Χωρὶς σκέψι ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ τὴν πληγὴ αὐτὴ μὲ τὰ χέρια του, προσπαθώντας νὰ... σβύσῃ τὴ φωτιά. Στὸ πρῶτο ἀγγιγμα ὅμως τῆς παλάμης του, σ' ἐκεῖνο τὸ σημείο, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους. Κυττάζει ἐμβρόντητος τὸ χέρι του, πού ἔχει γεμίσει φουσκάλες σὲ μιὰ στιγμή, σὰν ἐκεῖνο πού ἔπασσε, νὰ ἦταν πυρωμένο σίδερο!

Καὶ εἶναι ἀλήθεια, κάτι χειρότερο ἀπὸ πυρωμένο σίδερο, ἐκεῖνη ἡ πληγὴ! Ἐνα πρᾶγμα παρόμοιο μὲ λυωμένη λάβια ἔχει σχηματισθῇ στὴ δεξιά ὠμοπλατὴ τοῦ Πλανητάνθρωπου, πού κοχλάζει ἀκόμα,

κάνοντας φούσκες, πού βγάζουν μαύρους ἀχνούς!

— Πρόσεχε, Πάτ!, φωνάζει ἀνήσυχος, κυττάζοντας μ' ἐκπληξι κι' αὐτὸς, ἐκεῖνο πού ἔπαθε ὁ ἀδελφός του. Μὴ φωνάζεις ἔτσι. Θὰ ξυπνήσῃς τὴ μητέρα!

— Μπρρρ!, κάνει ὁ Πατατράκ κατακίτρινος! Πῶς ἂ μὴ φωνάζω ὁ φουκαράς! Ἀχ! Τὸ κακομοῖρικο τὸ χεράκι μου! Ἀνθρώπος εἶσαι, μάτια μου ἢ φουφού; Ἀμαν, κατὶ φουσκαλήθρες! Πῶς Πεθαίνω!

— Ἔλα, Πάτ! Δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο! Ἐνα ἀπλὸ ἔγκαυμα!, τοῦ λέει ὁ Πλανητάνθρωπος.

— Ἀπλὸ ἔγκαυμα! Μάλιστα!, κάνει μ' ἀπελπισία ὁ Πατατράκ. Κι' αὐτὸ πού θὰ παθῶ ἐγώ, θάνατο ἓνας ἀπλὸς θάνατος! Ἐγκαταλείπω τὴ ζωὴ, στὸ ἄνθος τῆς νεότητός μου! Οὐχου, τὸ χεράκι μου! Δδὼν!

Ἐκεῖνος ὅμως πού σβύνει πραγματικά, εἶναι ὁ διδυμὸς ἀδελφός του. Ξαφνικὰ γονατίζει στὸ παχὺ χαλί, πού σκεπάζει τὸ γραφεῖο. Νοιώθει κολασμένους πόνους νὰ συγκλονίζουν τὸ κορμὶ του καὶ νὰ τοῦ τρεβελίζουν τὸ μυαλό. Αἰσθάνεται τὴ φωτιά τοῦ ὤμου του, νὰ βυθίζεται ὁλοένα περισσότερο μέσα στὸ σῶμα του. Ἀρχίζει νὰ φοβάται πῶς ὅταν τὸ ἔγκαυμα φτάσει πρὸ θαθεῖ καὶ θίξῃ κανένα κύριο ἐσωτερικὸ ὄργανο, μπορεῖ νὰ πεθάνῃ!

— Πάτ, μουνμουρίζει ἀδύ-

νάμα. Βοήθησέ με!

— Πρὸς τὸ παρόν, εἰμαι ἐτοιμοθάνατος!, ἀποκρίνεται ὁ Πατατράκ, μορφάζοντας κωμικά.

— Γρήγορα, Πάτ, γιατί μπορεί νά πεθάνω πρίν... ἀπὸ σένα!

Τὰ μάτια τοῦ Πατατράκ γουρλώνουν. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν ἀδελφὸ του εἶναι: μεγαλύτερη ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ νοιώθει.

— Ὅχι πρίν, Πήτ!, τσιρρίζει τρομοκρατημένος. Δὲν θὰ τὸ ἀντέξω! Ἄσε νά πεθάνω ἐγὼ πρῶτος, γιατί ἂν σὲ δῶ πεθαμένο, θά... πάθω συγκοπή!

— Κάνε αὐτὸ ποὺ θὰ σοὺ πῶ, λέει ὁ Πλανητάνθρωπος λαχανιασμένος. Φέρε ὅλα τὰ παγάκια ἀπὸ τὸ ψυγεῖο... Μόνο κάνε σιγά, νά μὴν ξυπνήσης τὴ μητέρα.

— Ἐχει στὸ ψυγεῖο ἐτοιμο, ἓνα παγωτὸ βανίλια! Δὲν θές νά σοὺ φέρω αὐτὸ καλύτερα; λέει χαζὰ ὁ Πατατράκ.

— Δὲν τὰ θέλω γιὰ νά τὰ φάω τὰ παγάκια, Πάτ!, δογγάει ὁ Πλανητάνθρωπος μ' ἀπάγωνσι. Κάνε γρήγορα! Γιὰ τὸ Θεό!

Ὁ Πατατράκ δὲν καταλαβαίνει, ἀλλὰ τρομάζει ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ ἀδελφοῦ του κι' ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νά κιτρινίσει. Τρέχει λοιπὸν καὶ γυρίζει σχεδὸν ἀμέσως μὲ τρία δισκάκια γεμάτα πάγους.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ἔχει

Τὰ μάτια τοῦ κ. Κόλλινς εἶναι γεμάτα δάκρυα.

πέσει μπρούμυτα στο χαλί.

— Βάλτα επάνω στην πληγή, λέει ασθμαίνοντας. "Αν τής ρίξουμε τη θερμοκρασία, θα πάψη να προχωρή.

Ο Πατατράκ, με γουρλωμένα μάτια, αρχίζει να θγάζει τα παγάκια από τις θήκες τους και να τ' άκουμπάει στη φοβερή πληγή. Έκείνα τσιρίζουν δαιμονισμένα. Τινάζονται και σπάνε και λιώνουν σε λίγα δευτερόλεπτα, σαν να χουν πέσει σ' ένα καζάνι με λάβα. Τα δυο τρομερά στοιχεία, ο πάγος κι' η φωτιά, δίνουν φοβερή μάχη. Στην αρχή, φαίνεται να κερδίζει η φωτιά. Το δωμάτιο έχει γεμίσει άχνους, σαν να ναι χαιμάμι. Η πληγή ωστόσο, αρχίζει να ξεραίνεται. Η λυωμένη λάβα στεροποιείται και παγώνει σιγά-σιγά. Στο τέλος οι πά-

γοι παύουν να τσιτσίρίζουν, άκουμπώντας εκεί πάνω. Ένας στεναγμός γεμάτος ανακούφιση δγαίνει απ' το στήθος του Πλανητανθρώπου. Οι πάνω που ένοιωθε έχουν υποχωρήσει άπιστευτα.

— Έν τάξει, Πάτ !, λέει μ' εύγνωμοσύνη, γι'α να δώση θάρρος και στον τρομοκρατημένο άδελφό του. Μου φαίνεται πως τη γλύτωσα. Είσαι σπουδαίος νοσοκόμος!

"Οχι και νοσοκόμος!, μουρμουρίζει ο δόλος ο Πατατράκ άλλοθωρίζοντας. Στο μέλλον όταν άρρωσταίνης, δεν θα τηλεφωνώ στον γιατρό αλλά στην... Πυροσβεστική

‘Υπηρεσία!

Καί ξαφνικά δάζει τὰ κλάματα.

‘Ο Πλανητάνθρωπος τὸν κυττάζει ἐκπληκτός.

— Τὴ κλαῖς, Πάιτ; λέει μὲ γουρλωμένα μάτια. Σοῦ εἶπα πὼς εἶμαι καλὰ τώρα! Τὴ γλύτωσα χάρις σ’ ἐσένα!

— Ναί, ἐσύ τὴ γλύτωσες! κλαψουρίζει ὁ αἰώνιος Πατατράκ. ‘Εγὼ ὅμως... θυμήθηκα πὼς μὲ πονάει τὸ φουκαριάρικο τὸ χεράκι μου! Τόσους πάγους ἔπιασα κι’ αὐτὸ μὲ καίει τρισεπίρροτα!

— ‘Ελα... θὰ σοῦ βάλω μιὰ ἀλοιφή καὶ θὰ σοῦ περάσω ἀμέσως, τοῦ λέει χαμογελώντας ὁ ἀδελφός του.

Κι’ ἀνασηκώνεται. Πραγματικά, ἡ ἀλοιφή ποὺ δάζει στὸ πονεμένο χέρι τοῦ Πατατράκ, εἶναι τόσο ἀποτελεσματική, ὥστε ὁ κωμικός νέος δὲν πονάει πιά καθόλου. Κάθεται· καὶ ξεκουράζεται· σὲ μιὰ ἀναπαυτική παλιθρόνα τοῦ γραφείου. Τὰ μάτια του εἶναι γουρλωμένα διάπλατα, γεμάτα κατάπληξη. Αἰτία εἶναι: τὰ ὅσα μεταδίδει τὸ φορητὸ ραδιοφωνάκι του, ποὺ περιγράφει τὸ ἀποψινὸ, ἀπίστευτο κατόρθωμα τοῦ Πλανητάνθρωπου καὶ τὴ σωτηρία τοῦ «Χ—25».

‘Ο ἴδιος ὁ Πλανητάνθρωπος βρίσκεται στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο αὐτῇ τῇ στιγμῇ. Μιλάει μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὸ τηλέφωνο...

‘Οριστικὴ καταστροφή

ΔΕΝ εἶναι ὅμως μονάχα ὁ Πατατράκ, ποὺ ἀκούει τὰ λόγια τοῦ σπῆκερ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ταυτόχρονα τ’ ἀκούει κι’ ἓνα παράξενο ‘Ον, ντυμένο μὲ μιὰ ἀλλόκοτη στολή, σὰν σκάφανδρο τοῦ Διαστήματος. Βρίσκεται σ’ ἓνα μέρος, ποὺ κανεὶς δὲν ξέρεי ποῦ εἶναι. ‘Ισως πολὺ κοντὰ στὴ Νέα ‘Υόρκη. ‘Ισως ἐκατοντάδες ἢ χιλιάδες μίλια, μακριὰ ἀπ’ αὐτή...

Οὔτε τὸ πρόσωπό του, οὔτε κἀν τὰ μάτια του διακρίνονται καθόλου. ‘Ετσι, μονάχα ἀπ’ τὶς κινήσεις του μπορεῖς νὰ καταλάβῃς, τὴ μανία ποὺ τὸν καταλαμβάνει, καθὼς ἀκούει τὰ νέα. Κλείνει ὀργισμένος τὸ ραδιόφωνο. ‘Αρχιζει νὰ πηγαίνει ἐπὶ πέρα ὡς, μ’ ἓνα βαρὺ κι’ ἀκαμπτο βῆμα. ‘Κάτι σὰν γρύλλισμα θηρίου ἀκούγεται μέσα ἀπ’ τὸ μεγάφωνο, ποὺ μεταχειρίζεται γιὰ νὰ μιλή.

— ‘Ο ἡλίθιος!, λέει ἔξω φρενῶν. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ! ‘Ανάγγειλα ἀπὸ ραδιοφώνου πὼς ὁ «Χ—25» κατεστράφη καὶ τώρα ὁλόκληρη ἡ ‘Αμερικὴ μαθαίνει ὅτι σῶθηκε! Διευμπάνισα πὼς ὁ Πλανητάνθρωπος εἶναι σκουλήκι μπροστά μου καὶ τώρα ὅλοι ξέρουν, πὼς στὴν πρώτη κιόλας σύγκρουσί μας, μὲ νικάει! Καὶ φταίει αὐτὸς ὁ δλάκας! ‘Α! Θὰ τὸν τιμωρήσω τόσο σκληρὰ, ποὺ κανεὶς

άλλος στο μέλλον, απ' τους ανθρώπους μου, δεν θα τολμήση να κάνει λάθος!...

Ο άνθρωπος με τη λευκή ποδιά, στέκεται παράμερα, κοντά σε μια συσκευή. Παρακολουθεί με την άκρη του ματιού τον κύριο του. Είναι έντρομος. Δεν τολμάει: ούτε ν' ανασάνει.

Κι' εκείνος, μετά από μικρή παύση, μουγγρίζει πάλι:

— Μὲ ρεζίλεψε! Κι' ακόμα δεν έσπευε κοιμῆσαι άναφορά... Περιμένει ίσως, ελπίζοντας πώς θα περάση ο θυμός μου!... "Α, τον ήλιθιο!... "Αν πάρη, Σάξον, να του πής να παρουσιάστη το ταχύτερο, ενώπιόν μου!

— Μάλιστα, Κύριε!, ψελλίζει ο άνθρωπος, σκουπίζοντας τον ιδρώτα του.

Την ίδια στιγμή, όμως ακολουθεί ένας παράξενος βόμβος. Το τερατώδες "Ον, πλησιάζει: ένα πελώριο κοντόν, που έχει επάνω εκατοντάδες κουμπιά, διακόπτες και όθόνες.

— Αυτός θάναί!, λέει μοχθοιά.

Καί κοιτεβάζει έναν διακόπτη. Από κάποιο άόρατο megάφωνο, ακούγεται μια φοβισμένη φωνή:

— ΊΕΙΩ «δεκαοκτώ» Κύριε!

— Ήλιθιε! Τάκανες μούσκεμα!, ουρλιάζει η φωνή του τέρατος μέσα απ' το megάφωνό του.

— Κύριε, δεν φταίω εγώ! Όρκίζομαι, πώς δεν μπορώ να γίνη τίποτ' άλλο!

— Δεν μπορούσε, έ; "Ηταν ανάγκη να τοποθετησης τη δούδα στην ούρα του σκάφου, δλάκα; "Αν την έδαζες μέσα στον «θάλαμο πλεύσεως», έλα θά είχαν τελειώσει απ' την πρώτη στιγμή!

— Δεν ήταν δυνατόν να γίνη αυτό, Κύριε!, ψελλίζει ή τρομαγμένη φωνή του «δεκαοκτώ». Τα μηχανήματα του «X—25» θά με ποδώναν άμέσως, γιατί βρισκόταν ήδη σε συνεχή έπαφή με το «Κέντρο» της Βάσεως. Το ίδιο θά συνέβαινε κι' αν την τοποθετούσα στη μέση του πυραύλου... Τα «όργανα προστασίας» του «έγκεφάλου πλεύσεως», έχουν άκτίνα δράσεως μεγαλύτερη των τριάντα μέτρων σε ό,τι μετάλλιο να πλησιάζει:...

— Λες ψέματα για να δικαιολογηθής!, γρυλλίζει το "Ον.

— Όχι, Κύριε! Έξ άλλου μπορείτε να το μάθετε πώς σας λέω την αλήθεια!, τραυλίζει η φωνή.

— Καί γιατί δεν μου άνέφερες τόση ώρα;

— Δεν μπορούσα, Κύριε. Μας είχαν κλεισμένους όλους μαζί σ' ένα μέρος, όπου περιμέναμε να μας ανακρίνουν έναν - έναν. Μόλις τώρα τελειώσαμε...

— Δεν φαντάζομαι να σε ύποψίασθηκαν καθόλου...

— Όχι, όχι, Κύριε! Κάθε άλλο... Ξέρετε πώς βρίσκομαι ανάμεσα στους πλέον έμπιστους «φίλους» του καθηγητού Κόλλινς! Μ' αυτόν τον

τρόπο, έξ' άλλου, έμαθα κι' ένα μεγάλο νέο, που θά σ'άς ένδιαφέρει... Μπορούμε ακόμα να καταστρέψουμε τόν «X—25», πριν ξημερώσει! 'Όρστικά αύτή τή φορά!

Τό "Όν κάνει μία έκπληκτη κίνησι. 'Η φωνή του δείχνει άνυπομονησία:

— Πώς;

— Κατά συμβουλή που του έδωσε άπ' τόν τηλέφωνο ό Πλανητάνθρωπος, ό Κόλλινς θά βγάλη όλο τόν σύστημα πλεύσεως άπ' τόν θάλαμο. Θά τόν άντικαταστήση μ' ένα παλιό...

— Γιατί θά τόν κάνει αυτό;

— 'Υποτίθεται, για να.... ξεγελάση έσάς, Κύριε! Θά μεταφέρει τόν άληθινό «σύστημα» του «X—25» σ' ένα άγνωστο κρυφώνα, μακριά άπ' τόν Κέντρο. Θ' άφήση δέ τόν πύραυλο, μέ τή άχρηστα έξαρτήματα μέσα, ώστε σέ καινούργιο σαμποτάζ έκ μέρους σας, να καταστραφούν αύτά!

"Ενα άλλόκοτο, στριγγό γέλιο, σαν κρώξιμο κουκουβίας, βγαίνει άπ' τόν λαρύγγι του τέρατος.

— Είμαι εύχαιρηστημένος μαζί σου, «Δεκακτώ»!, λέει ύστερα. 'Επανόρθωσες τόν λάθος σου και σέ συγχωρώ! 'Εμείς δέν θά καταστρέψουμε τή άχρηστα έξαρτήματα άλλα τόν άληθινό «σύστημα», τήν ώρα που θά τόν φυγαδεύουν! Πότε θά γίνει αυτό;

— Δέν ξέρω ακόμα τήν άκριβή ώρα, Κύριε. Θά σ'άς ειδοποιήσω όμως έγκαιρώς. Προς τόν παρόν, όλοι έμείς οί

«έμπιστοι» θά βοηθήσουμε στήν άποσύνδεσι των έξαρτημάτων άπ' τόν θάλαμο, για να τελειώση ή δουλειά πριν άπ' τόν ξημέρωμα. Τά μηχανήματα θά μπουν σ' ένα άμάξι είδικό για μεταφορές λεπτών οργάνων.

— Πώς, όμως θά τοποθετήσης τή βόμβα;

— Δέν θά ναι δύσκολο, Κύριε! Τό αυτοκίνητο θά φύγει ως «κενό» άπό τόν Κέντρο, μέ τόν ίδιο τόν καθηγητή μπροστά. Δέν θά είδοποιηθή καμείς για τήν φύλαξή του, άκριβώς για να μη μαθευτή τί συμβαίνει. Θά φροντίσω λοιπόν να είμαι μαζί μέ τή μηχανήματα, στο πίσω μέρος του άμαξιού, άφού δέν θά τόν άνοίξουν στήν πύλη. Θά βάλω τή βόμβα να σκάση, όταν θάχουμε άπομακρυνθή αρκετά. 'Εγώ θά πηδήξω έγκαιρώς.... "Αν όμως πρέπει να χρησιμοποιώ και πάλι στο Κέντρον 'Εφαρμογών, Κύριε, πρέπει να έπιστρέψω μέσα, χωρίς ν' άντιληφθούν τήν άπουσία μου. Αυτό δέν μπορώ να τόν κάνω μόνος μου...

— Θά φροντίσω έγώ!, λέει άδίστακτα τόν "Όν. Θά χρησιμοποιήσουμε τόν «σύστημα» - 'Αράχνης»....

"Η δουλειά έχει τελειώσει. 'Ο ούρανός είναι ακόμα κατασκότεινος, μ' όλο που πλησιάζει ή ώρα τής άνατολής. Τόν σύστημα πλεύσεως του «X—25», έχει τοποθετηθή στο πίσω μέρος ενός κατάκλειστου, ολόμαυρου, θωρακί-

σμένου αὐτοκινήτου.

Ὁ καθηγητὴς Κόλλινς καλεῖ ὅλους τοὺς ἐμπίστους ἐπιστήμονές του, πού τὸν βοήθησαν σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τοὺς μαζεύει σ' ἓνα δωμάτιο καὶ τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀνοίξουν ποτέ τὸ στόμα τους, γιὰ ὅ,τι ἔγινε ἀπόψε.

Ὑστερα βγαίνει. Μπαίνει στὸ αὐτοκίνητο, πού περιμένει κοντὰ στὴν πληγωμένη ρουκέττα. Δὲν στρέφει καθόλου τὸ κεφάλι του κι' ἔτσι δὲν βλέπει τὸν ἄνθρωπο πού ἔρχεται πίσω του, κρατώντας στα χέρια του ἓνα σκοτεινὸ δέμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τρέχει: στίς μύτες στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ. Βγάζει ἓνα παράξενο ἀντικλεῖδι καὶ χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια, ἀνοίγει τὴν κλειδωμένη πόρτα. Χώνεται μέσα τὴν ὥρα πού τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει. Κλείνει: πάλι. Ἐδῶ μέσα εἶναι κατασκότεινα. Ἀνάβει ὥστόσο ἓνα φανάρι καὶ παρατηρεῖ τὰ προσεκτικὰ τυλιγμένα, μέσα σὲ νάυλον θήκες, πολυτίμα ἐξαρτήματα. Χαμογελάει σατανικά. Ἀκουμπάει ἀνάμεσά τους τὸ ἀντικείμενο πού κρατᾷ: καὶ σβήνει τὸ φανάρι. Σὲ λίγο τὸ ἀμάξι σταματᾷ.

Ὁ κρυμμένος ἄνθρωπος ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ φρουροῦ τῆς πύλης καὶ τὴν ἀπάντησιν πού δίνει ὁ καθηγητὴς Ἄντονι Κόλλινς. Τὸ τρίξιμο τῆς σιδερένιας πόρτας. Ὑστερα καὶ πόλι ξεκινοῦν. Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει ὀλοταχῶς, στὸν ἀσφαλτοστρωμένον δρόμο. Περνοῦν

τρία περίπου λεπτά. Ἐκεῖνος τότε, φωτίζει πάλι τὸ ἀντικείμενο πού ἔχει φέρεי μαζί του. Εἶναι μιὰ παράξενη συσκευή. Ἐξωτερικὰ ἔχει ἓνα ρολοῖ-χρονόμετρο. Κανονίζει τοὺς δείκτες του, μουρμουρίζοντας σαρκαστικά, μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Τὸ μόνο εὐτύχημα γιὰ σένα, κύριε καθηγητά, εἶναι πού θὰ πᾶς μαζί μὲ τὸ «παιδί» σου!... Ὅπως τὸ λές....

Ἐχει μεταφέρει τὸν δείκτη τοῦ χρονομέτρου, μόνο ἓνα λεπτό πίσω! Σ' ἐξήντα δευτερόλεπτα θὰ ἐκραγῇ! Σὰν νὰ τὸν πιάνη τρόμος ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιο σ' αὐτὴ σκέψιν, ἀνοίγει γιγρυλὴ θωρακισμένη πόρτα καὶ πηδάει στὸν δρόμο, στὴν πρώτη στροφή. Κατρακυλάει στὴν ἀσφαλτοῦ ἀλλὰ ἀμέσως σχεδόν, βρίσκεται ὀρθος στὰ πόδια του.

Ὡστόσο ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, καθὼς ὀλοκληρώνεται ἡ στροφή αὐτοῦ τοῦ τελευταίου στὸ δρόμο χτυπάει μὲ δύναμι. Φωνές ἀκούγονται ἀπὸ μπροστά, πού βρίσκονται μόνο ὁ ὁδηγὸς κι' ὁ καθηγητὴς Κόλλινς. Τὸ ὄχημα σταματᾷ. Ὁ σωφὲρ πετιέται ἀπ' τὴ μὲν μεριά κι' ὁ Κόλλινς ἀπ' τὴν ἄλλη.

Ὁ καθηγητὴς χύνεται στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ. Θέλει νὰ μπῇ μέσα. Ὁ ὁδηγὸς ὅμως τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν τραβάει μακριά.

— Δὲν προλαβαίνετε!, τοῦ φωνάζει. Γιὰ νὰ πηδήξῃ ἔτσι αὐτός, ἡ ἔκρηξι θὰ γίνῃ ἀμέσως!

‘Ο Κόλλινς θέλει ν’ αντι-σταθῇ. ‘Ο σωφὲρ δὲμς τὸν ἀρπάζει σὰν φτερό στὰ χέρια του καὶ πηδάει πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο, στὸ πλάϊ τοῦ δρόμου. Ταυτόχρονα σχεδὸν γίνεταί μιὰ τρομακτικὴ ἐκρηξίς. Τὸ θωρακισμένο ἀμώξι τινάζεται στὸν ἀέρα, μέσα σὲ μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη. ‘Ο δρόμος ὁλόγυρά του, ἀρχίζει νὰ καίγεται, σὰν νὰ εἶναι χάρτινος!

— ‘Ω, Θεέ μου! Θεέ μου!, βογγάει ὁ Κόλλινς σπαρακτικὰ. Γιατὶ δὲν μ’ ἄφηνες καλύτερα, νὰ σκοτωθῶ μαζί μὲ τὸ «πα-δί μου»;

Καλύτερα ὁ θάνατος!

ΜΟΛΙΣ σηκώνεται ὄρθος στὰ πόδια του ὁ σαμποτέρ, τρέχει μερικὰ μέτρα καὶ ξαφικὰ βλέπει κάτι σὰν καλὸθι νὰ κρέμεται στὸν ἀέρα, ἀκρβῶς μπροστά του. Χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ καθόλου, τὸ ἀοπάζει καὶ πηδάει μέσα. Τὴν ἴδια στιγμή γίνεταί ἡ φοβερὴ ἐκρηξίς ποὺ περιγράψαμε καὶ στὸ μούτρο τοῦ κακοποιοῦ, ἀπλώνεται ἕνα διαβολικὸ χαμόγελο. ‘Αεσφανα ὅμως τὸ χαμόγελο αὐτό, παγώνει καὶ μετατρέπεται σὲ φοβερὴ γκριμάτσα τρόμου. Στὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τῆς ἐκρήξεως, βλέπει τὸν καθηγητὴ Κόλλινς καὶ τὸν σωφὲρ τοῦ αὐτεκνήτου, ποὺ ἔχουν κρυφθῇ πίσω ἀπ’ τὸν βράχο. Δὲν δυσκολεύεται καθόλου ν’ ἀναγνωρίσῃ τὸν δεύτερο, ἀπὸ τὴ γαλᾶζια ἐφαρμοστὴ φόρμα του,

— ‘Ο... πλανητάνθρωπος!, ψελλίζει πανιασμένος.

Καὶ τραβάει μ’ ἀπελπισία τὸ σχοινὶ στὸ ὁποῖο εἶναι δεμένο τὸ «καλὰθι» του. Πολλὲς ἑκατοντάδες μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, στέκεται στὸν ἀέρα ἕνα ἐλκώπτερο, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή ξεκινάει. ‘Ο Πλανητάνθρωπος ὅμως τὸν βλέπει νὰ ὑψώνεται ψηλά, βλέπει καὶ τὸ ἐλικώπτερο.

Δὲν χάνει καιρό. Πετιέται ὀρθος καὶ τινάζεται κί’ αὐτὸς στὸ δίστασμα, σὰν βολίδα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχει τὸν αἰωρούμενο ἄνθρωπο. ‘Αρπάζει τὸ ἰσχυρότατο ἀτσαλένιο συρματόσχοινο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι δεμένο τὸ καλὰθι. Μὲ μιὰ κίνησι τὸ σπάει σὰν νῆμα: κλωστή! ‘Αρπάζει ἀπ’ τὸν γακᾶ τὸν κακούργο καὶ τὸν κρατάει ἔτσι κρεμασμένον, δεκάδες μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὴ γῆ, ἀφήνοντας τὸ καλὰθι νὰ πέσῃ κάτω.

— Μῆλῃσε, τέρας!, τοῦ φωνάζει ἄγρια. Σὲ ποῖο μέρεθ θὰ πῆγαίνες νὰ συνατήσης τὸν ἀρχηγό σου;

— Δὲν θὰ σοῦ πω! ἀποκρίνεται: κάτωχρος ἐκεῖνος. ‘Ο,τι κί’ ἂν μοῦ κάνης, δὲν θὰ σοῦ πῶ!

— ‘Αν δὲν ἀπαντήσης ἀμέσως, θὰ σ’ ἀφήσω νὰ πέσης ἀπὸ ὧ πάνω!, λέει ἀποφασιστικὰ ὁ ἀτσαλένιος Τιμωρὸς.

— ‘Αφῃσέ με!, ἀποκρίνεται τὸ ἴδιο ἀποφασιστικὰ κί’ ὁ κακοποιός. Χίλιες φορὲς προτιμῶ τὸν θάνατο, παρὰ νὰ μι-

λήσω! "Αν τὸ κάνω, αὐτὸ πού θά πάθω, θάνατο χίλιες φορές χειρότερο ἀπὸ τὸν θάνατο!

— Τρελλέ!, φωνάζει μὲ θυμὸ ὁ Πλανητάνθρωπος. Φοβάσαι ἐκείνον, ἐνῶ σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου; Δὲν θά μπορέση νὰ σοῦ κάνῃ τίποτα, ὅσο θά σὲ προστατεύω ἐγώ! Μίλησε! Τὸ τέλος του δὲν θ' ἀργήσῃ!

— Τὸ δικό σου τέλος δὲν θ' ἀργήσῃ, Πλανητάνθρωπε!, ἀποκρίνεται τρέμωντας ὁ κακούργος. Ὁ κυριὸς μου εἶναι πολὺ ἰσχυρότερος ἀπὸ σένα!

— Εἰσαι ἀνόητος! Γι' αὐτὸ λοιπὸν, τοῦχ'ω ἀνατρέψει ὅλα του τὰ σχέδια ὡς τώρα; Καὶ στὸ κέντρο τῆς Γῆς νὰ χωθῇ, θά τὸν βρῶ καὶ θά τὸν τιμωρήσω τοῦ ἀξίζει! "Αὐ μιλήσης, αὐτὸ θά γίνῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα καὶ δὲν θάχης νὰ φοβάσαι πιά, παρὰ μόνο τῇ Δικαιοσύνῃ!

Ὁ προδότης φαίνεται πὼς ἀρχίζει νὰ κλονίζεται. Νοιώθει κι' αὐτός, ὅπως ὅλοι, δέος γιὰ τὶς ἐκπληκτικὲς ἰκανότητες καὶ τὴ δύναμι τοῦ Πλανητάνθρωπου. Τὸν ἔχει δὴ νὰ ἀγωνίζεται σὰν τιτάνας μέσα στὶς φλόγες τῆς καύσεως, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ «X—25».

— Θὰ μιλῶω!, λέει ἔξαφνα ἀποφασιστικά. Κι' ὁ Θεὸς ἢ ὁ διάβολος ἂς μὲ λυπηθοῦν!

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ πῇ οὔτε μιὰ λέξι παραπάνω. Ξαφνικά, ἓνα τρομερὸ κροτάλισμα ἀντηχεὶ στὸν οὐρανό. Ἐκατοντάδες μεγάλα, ἐρηκτικὰ διλήματα, σχίζουν τὸν

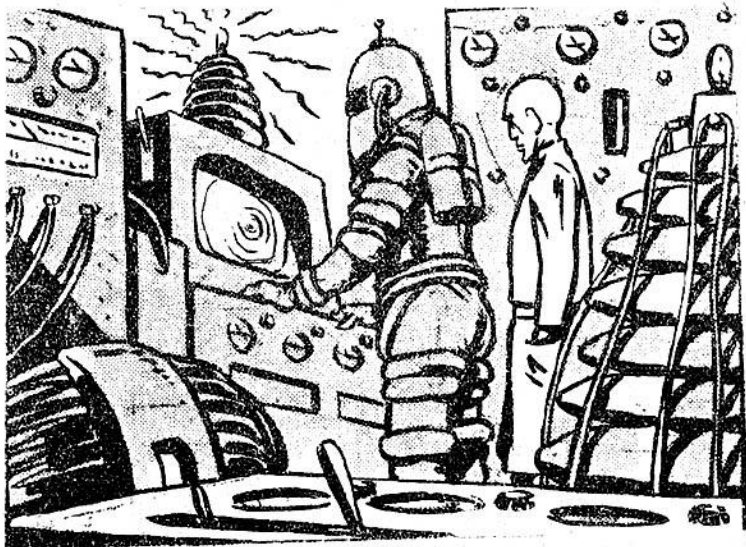
ἀέρα καὶ πέφτουν ἐπάνω τους.

Ὁ κακούργος βγαίνει μιὰ ἄγρια κραυγὴ θανάσιμης ἀγωνίας. Τὸ σῶμα του κατακομματιάζεται ἀπὸ τὰ βλήματα. Μένει νεκρὸς μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ. Πολὺ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς μικρὲς ὀβίδες, πέφτουν ἐπάνω στὸν Πλανητάνθρωπο. Αὐτὸς ὅμως δὲν τοὺς δίνει καμμιὰ σημασία. Μόλις πρὶν νοιώθει κάτι μικρὲς ἐνοχλήσεις, ἐκεῖ πρὶν τὸν χτυποῦν! Ἀφήνει τὸν πεθαμένο προδότη νὰ πέσῃ στὴ γῆ κι' ὀρμάει σὰν γεράκι, ἐναγλίζον τὸν ἐλικοπτέρου, ἀπ' ὅπου τὸν χτυποῦν μὲ τὸ μεδράλιο.

Οἱ συμμορίτες πρὶν βρίσκονται ἐκεῖ πάνω, παρατοῦν κάθε προσπάθεια νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν. Ὁ πιλότος δαίρει τὴ μηχανή, μ' ὅλη τῆς τὴν ταχύτητα.

Ὁ Πλανητάνθρωπος, ὥστόσο εἶναι πολὺ ταχύτερος. Κάθε στιγμή πρὶν περνάει, πλησιάζει αἰσθητὰ, τὸ τέλειο ἐκείνο σκάφος. Δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ φτάσῃ. Μὲ μιὰ γροθιά συντρίβει τὸ διαφανὲς κουδούκλιό του καὶ χυμᾷ μέσα. Οἱ δύο συμμορίτες πρὶν ἀποτελοῦν τὸ πλήρωμά του, τὸν κυττάζουν μὲ φόβη. Στὰ μάτια τοὺς γυαλίζει ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου.

— Ὁδήγησέ με στὴ βάση σου!, λέει ὁ ἱπτάμενος Τιμωρὸς στὸν πιλότο. Γρήγορα! Ἡ φωνὴ του εἶναι τρομερή. Ὁ συμμορίτης τρέμει ὀλόκληρος ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰναί

— 'Ο Πλανητάνθρωπος έπεσε στην παγίδα, λείει το αλλόκοτο πλάσμα, αυτός που φοβάται.

— Ποτέ!, μουρμουρίζει. Καλύτερα ο θάνατος, χίλιες φορές!....

Καί κάνει μια άστραπταία κίνηση, που ο Πλανητάνθρωπος δεν την προλαβαίνει: 'Απλώνει το χέρι του στο καντράν που βρίσκεται μπρός του και κατεβάζει έναν μοχλό. Τό έλκόμενο σκορπίζει σ' ένα εκατομύριο κομμάτια στον αέρα, μέσα σέ μια τρομακτική έκρηξη!

'Από τούς δυο συμμορίτες, δεν μένει απολύτως τίποτα.

'Ο Πλανητάνθρωπος τινάζεται: εκατοντάδες μέτρα μακριά, σαν να τόν σφεντόνισε

στο διάστημα, κάποιο τιτάνιο χέρι. Τα μάτια του θαμπώνουν. Νοιώθει να χάνη τις αισθήσεις του. Νοιώθει πάλι έναν κολασμένο πόνο να τόν σκυβλίζει, που έρχεται κι' αυτή τη φορά απ' τη δεξιά του ώμοπλάτη. Αρχίζει να πέφτη μέ το κεφάλι πρός τη γη.... Συνέρχεται όμως, πριν φτάση στην επίφανεία της. 'Η αντίοχή του υπερφυσικού οργανισμού του, είναι κάτι που ξεπερνά κάθε ανθρώπινη φαντασία. Λίγα μόλις μέτρα επάνω από τη γη, ισορροπεί το υπέροχο κορμί του και αρχίζει να φτερουγίζει πρός το μέρος που φλέγεται ακόμα, το θωρακιομένο, αυτοκίνητο...

Μήνυμα από τον Βάλ!

ΤΟ ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ "ΟΝ, κάνει μια κίνηση: λύσσας. Χτυπάει το βαρύ χέρι του, πάνω σ' ένα μαρμαρίνο τραπέζι.

Με τα υπερτέλεια μηχανήματά του, έχει ακούσει κι' έχει παρακολουθήσει όλα όσα συνέβησαν ως τη στιγμή της έκρήξεως του ελικοπτήρου, από μια όθνη τηλεοράσεως. Ο τηλεοπτικός πομπός, βρισκόταν στο ελικοπτερό. Φυσικά κατεστράφη τη στιγμή της έκρήξεως και η όθνη, στο άντρον του σατανικού κακούργου, σκοτείνιασε. Άπ' το ραντάρ όμως, έχει παρακολουθήσει την πτώση του Πλανητάνθρωπου και ύστερα το καινούργιο του πέταγμα.

Πρός στιγμήν ήλπισε πώς απηλλάγη μια για πάντα, απ' τον φοβερό έχθρό του. Σ' αυτό οφείλεται η λύσσα που νοιώθει, βλέποντας πώς ο ιπτάμενος Τιμωρός ζή.

— Είναι πολύ ισχυρότερος απ' ό,τι νόμιζα!, μουγγρίζει μονιασμένος. Μια τέτοια τρομακτική έκρηξη, δεν στάθηκε ικανή να τον σκοτώσει! Φοβούμαι πώς τίποτα δεν μπορεί να τον εξοντώσει, την ώρα που είναι Πλανητάνθρωπος!

Κάνει μια απειλητική κίνηση, προς το μέρος του ανθρώπου με τη λευκή ποδιά, που βρίσκεται μαζί του.

— Άμφιβάλλεις σ' αυτό που λέω, Σάξον!, φωνάζει άγρια. Μά θα το δής, πώς αύριο το βράδυ θα πάρω τη ρε-

βάνς! Θα τον σκοτώσω την ώρα που θα κοιμάται! Θα

— Τί κάνεις, παπούλη; λέει σαστισμένος. Κάπου σ' έχω ξαναδεί εσένα!

πεθάνη σάν κοινός άνθρωπος, με μιὰ πιστολιά ή με μιὰ μαχαίριά στην πλάτη! Καί θα σου τόν φέρω νά τόν δής, με τὰ ἴδια σου τὰ μάτια... Ἀρκεί νά προσδιώξεις με ἀκρίβεια τὸ σημείο τῆς... προσγειώσεώς του... Ἐλπίζω — γιὰ τὸ καλὸ σου! — νά μὴν ἔκανες λάθος!...

— Ὁχι, Κύριε! Δὲν ἔκανα λάθος!, ψελλίζει ὁ Σάξον κατάχλωμος.

Ὁ τερατώδης ἀρχικακοῦργος, βρίσκει κομικὸ τὸν τρόπο του. Ἀρχίζει νά γελάει τὸ στριγγό, σάν τῆς κουκουβάγιας γέλιο του...

Ὁ Πλανητάνθρωπος γυρίζει γρήγορα στὸ σπίτι του. Ἐχει ἀρχίσει νά χαράζει κ' ἀνησυχή μήπως τὸν δὴ κανένας καὶ μαθευτὴ πού μένει. Μποίνει πάλι ἀπ' τὸ ἴδιο παρράθυρο, πού ἔχει ἀφήσει ἀνοιχτὸ φεύγοντας.

Τὸ φῶς εἶναι ἀκόμα ἀναμμένο στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Πλανητάνθρωπος χαμογελάει τρυφερά, βλέποντας τὸν Πατατράκ, νά κοιμάται ντυμένος σ' ἓναν καναπέ. Καταλαβαίνει πῶς ἀπ' τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη του, δὲν πῆγε νά πέση. Ἀποκοιμήθηκε, ὅμως, περιμένοντάς τον.

Δὲν τὸν ἐξυπνάει. Κλείνει μόνο τὸ παράθυρο, γιὰ νά μὴ μπαίνει ψυχρά. Ὑστερα φέρνει μιὰ κουδέρτα καὶ τὸν σκεπάζει προσεκτικά. Ὁ ὕπνος τοῦ διδυμοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν διακόπτεται. Μόνο τὸ ροχαλητό του... ἀλλάζει τόνο!

Ὁ Πλανητάνθρωπος οδῆνει τὸ φῶς, κλείνει τὴν πόρτα καὶ περνάει στὸ διπλανὸ δωμάτιο πού εἶναι ἓνα σαλονάκι. Τὰ ρολλά εἶναι κλειστά καὶ τὸ δωμάτιο κατασκοτεινὸ. Ἐκεῖνος ὅμως βλέπει τόσο καλά, πού οὔτε σκέπτεται ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς. Ἀρχίζει νά πηγαίνωέρεχεται πέρα - δώθε, σάν θηρίο στὸ κλουβί! Τὸν βασανίζουν χιλιάδες δύσκολες σκέψεις. Ἡ γενναία καρδιά του εἶναι σφιγμένη. Δὲν φοβάται, βέβαια, γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τρέμει ὅμως, μήπως γίνουιν πολλά κακά ἀκόμα, ὥσπου νά βάλῃ τέρμα, στὴ βασιλεία αὐτοῦ τοῦ τέρατος. Καταλαβαίνει πῶς ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μιὰ πραγματικά διαβολικὴ δύναμι στὰ χέρια του, ἀφοῦ εἰς ἄνθρωποι του προτιμοῦν τὸν θάνατο παρὰ νά πουν ἔστω μιὰ λέξη γι' αὐτόν...

Μεταχειρίστηκε ὅλους τοὺς τρόπους γιὰ νά τὸν πλησιάσῃ, χωρὶς ὅμως νά τὸ καταφέρῃ. Βέβαιος πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες, πού συνεργάζονταν με τὸν καθηγητὴ Κόλλινς, ἦταν προσδότης μεταχειρίστηκε αὐτὸ τὸ τέχνασμα, σίγουρος ὅτι ὁ διαβολικὸς κακοῦργος θὰ ἐπιχειροῦσε καινεύργιο σαμπετάζ. Αὐτὸ ἔγινε κιόλας. Ὡστόσο ὅμως, ἐκεῖνοι πού περίμενε πῶς θὰ τὸν ὡδηγοῦσαν στὸ καταφύγιο τοῦ τέρατος, προτίμησαν τὸν θάνατο, παρὰ νά μιλήσουν. Τώρα ἔχει χάσει πᾶς κάθε ἐπαφὴ με τὸν μεγαλοφυῆ ἐγκληματία. Κι' ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἐκεῖνος θὰ προσέ

χη και περισσότερο, από δω κι' εμπρός... Τί άλλο μπορεί να κάνει; Να περιμένη μια κανούργια έγκληματική του πράξη; Μά τότε θα γίνει κάποια νέα τρομερή καταστροφή. Άλλοι άνθρωποι, θα βρουν τον θάνατο...

Το μυαλό του πάει να σπάσει. Δεν βρίσκει καμιά λύση στο τρομερό πρόβλημα. 'Η σκέψη του φτερουγίζει: άδελφά στον πάνσοφο Γέρο. 'Εκείνον που τον έκανε Πλανητάνθρωπο. Τον άνθρωπο του Βάλ!

— Ω, εσύ θα μπορούσες να με βοηθήσεις τώρα!, μουρμουρίζει πνιχτά. 'Εσύ, Σοφέ Πατέρα, που ζής ανάμεσα στους Αιώνες, για το καλό της προόδου και του δικαίου, θα συμβούλευες τί να κάνω, σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή!... 'Εκείνος, είναι ένα μεγαλοφυές Τέρας του Σκότους. Το μυαλό του πανούργο σαν του Σατανά... 'Εγώ είμαι νέος κι' άπειρος. Οι ελάχιστες γνώσεις μου δεν με βοηθούν να χρησιμοποιήσω τις titάνες δυνάμεις που μου χάρισες!... Διαβάζω πολύ, για να άπεκτήσω τη Γνώση και να γίνω αντίξος του έργου σου. 'Ως τότε, όμως, εκείνος θα σπέρνει τον όλεθρο και τη φρίκη!... Το μυαλό μου έχει σταματήσει... Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτ' άλλο, εκτός απ' τη σεβάσμια, άσκητική μορφή σου!

Ψευδιστά έχει πη όλ' αυτά τα λόγια ο Πλανητάνθρωπος, χωρίς να το καταλαβαίνει. Σαν να μιλάει ή καρδιά

του κι' αυτός ν' ακούει μονάχα. Για μια στιγμή όμως σιωπάει. Τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα. Παλώρια...

* * *

Ξαφνικά, μια γαλαξορόδινη πάχνη έχει αρχίσει να στροβιλίζεται μέσ' το κατασκότεινο δωμάτιο. Δυό μόλις μέτρα μπροστά του. Μαζί μ' αυτήν, μια αλλόκοτη, ακαθόριστη μουσική φτάνει σ' αυτήν. Κάτι σαν μελωδικά ραδιοκύματα, που έρχονται από πολύ μακριά έξω από το άχαινες Διάστημα.

Και ή πάχνη αυτή, στρουγγυρίζει όλοένα παίρνει σχήμα και γίνεται πιο πυκνή κι' αρχίζει να μοιάζει μ' ανθρώπινη σιλουέτα. Το στροβιλισμό της λιγοστεύει τότε. Τα μόρια της ακινητοποιούνται. 'Η σιλουέτα γίνεται καθαρώτερη. 'Εμπρός στον άποληθμένο Πλανητάνθρωπο, στέκεται ο Γέρος!

Γεμάτος δέος ο άτσαλένιος Τιμωρός, κάνει ένα δήμα πίσω. 'Η άσκητική μορφή του σοφού, όμως, του χαμογελάει με καλωσύνη.

'Η φωνή του ακούγεται: άπόκοσμη, σαν να μην του μιλάει μέσ' απ' αυτό το δωμάτιο, από δυό θημάτων άπόστασι, αλλά σαν να φτάνει ως εδώ πέρ' απ' τις όχθες του Άπείρου:

— Με έζητησες, παιδί μου και ήρθα!

Ο Πλανητάνθρωπος φέρνει το χέρι στο μέτωπο!

— Βλέπω όράματα!, τραυλίζει. Δεν είναι δυνατόν!

— Δέν είσαι σάν τούς άλλους ανθρώπους !, λέει τότε αούτηρά, ή απόκοσμη φωνή του Γ έ ρ ο υ. Νά έμπιστεύεσαι πάντα τίς αίσθήσεις σου, γιατί είναι τέλειες και δέν θά σ' άπατήσουν ποτέ, όσο είσαι Πλανητάνθρωπος! Μέσα στις άλλες ικανότητες που σου χάρισα, είναι και μιá άπίστευτη, τηλεπαθητική δύναμις. Μ' αυτήν μπορείς και μεταβάλλεσαι, μόλις συγκεντρώνεις τή σκέψη σου. Μ' αυτήν με κάλεσες τώρα που συγκεντρώθηκες πιδό έπίμονα και περυσότερη ώρα! Κάποτε, όταν έρθης στόν Βάλ, θά σου δείξω πώς λειτουργεί τó ύπερευαίσθητο μηχάνημα, με τó όποίο παίρνω τó σήμα σου!

— Συγχώρεσέ με, Πάνσοφε Πατέρα, που άμφέβαλλα, μουρμουρίζει ó Πλανητάνθρωπος. Αυτό, όμως δέν ξεπερνάει μονάχα τίς γνώσεις, άλλα και τή φαντασία μου!

— Κι' όμως ή πλάσματόρασις είναι ένα από τά πιδό άπλά έπιτεύγματά μας!, λέει ήρεμα ó Γ έ ρ ο ς. Μονάχα μιá θελτιωμένη παραλλαγή, τής δικής σας τηλεοράσεως ! 'Αντικαθιστούμε την άρισμένη όθόνη, με τά αίωρούμενα μόρια ύδρογόνου, που ύπάρχουν παντού, όπου έχει άτμόσφαιρα! "Έτσι, μπορούμε να στέλνουμε πλασματικές εικόνες, σ' όποιοδήποτε σημείο! "Άς πούμε για τó πρόβλημά σου όμως τώρα. Άπαιτούνται χιλιάδες τόννοι ένεργείας, για να μιλάμε από μιá

τέτοια απόστασι.

— Πάνσοφε, ψελλίζει σατισμένος πάντα ó Πλανητάνθρωπος, ύπάρχει έδώ στη Γή ένα Τέρας του Σκότους, που σπέρνει τόν όλεθρο! Άπειλεί νά καταστρέψη τó πán. Λέει πώς θά κατακτήση και τó Διάστημα!

Ό Γ έ ρ ο ς μισοκλείνει τά μάτια και κουνάει θλιβερά τó κεφάλι του.

— Κατακτήσεις!, μουρμούριζει. "Η ασθένεια τών βαρβάρων! Μεγάλος κίνδυνος για τή Γή σας, παιδί μου και πρέπει νά εκλείψη!

— Όσες φορές, όμως δοκιμάσα να τόν πλησιάσω, λέει ó Πλανητάνθρωπος, άπέτυχασ "Εκείνοι που τόν ύπηρετούν, του είναι πιστοί ως τόν θάνατο! Προτιμούν να πεθάνουν, παρά να τόν προδώσουν!

— Δέν ύπάρχει Πίστις στο Κακό!, άποκρίνεται ή απόκοσμη φωνή του σοφού. "Υπάρχει μόνο βία και φόβος, για φρικώδη βασανιστήρια, χειρότερα από τόν θάνατο!

— "Έστω και μ' αυτόν τόν φόβο, με κρατάει σ' απόστασι, Πάνσοφε ! "Όλοι οί δρόμοι που οδηγούν σ' αυτόν είναι φραγμένοι... Άνάμεσά μας, στέκει ó θάνατος!

Ό Γ έ ρ ο ς μένει μόνο μιá στιγμή σιωπηλός. "Ύστερα λέει άργά - άργά:

— Τó πρόβλημά σου είναι εύκολο παιδί! μου! Σου κλείνει τόν δρόμο, για να μήν τόν βρής... Άφησέ του έλευθερο τó πέρασμα, να βρή έ-

κείνος, έσένα! Τό άποτέλεσμα θά είναι τό ίδιο. Αυτό που έπιθυμείς; Ή συνάντησι!

Ο Πλανητάνθρωπος άνοίγει τό στόμα νά πη κάτι. Τήν ίδια στιγμή, όμως, άνοίγει κι' ή πόρτα του δωματίου μέ φόρα και είσορμά μέσα... ό Πατατράκ.

— Μπά... τρομάρα - γιέ μου!, φωνάζει. Τί κάνεις έδω πέρα στα όλοσκότεινα; Τή νυχτερίδα παρασταίνεις;

— Πάτ!, φωνάζει ό Πλανητάνθρωπος άνήσυχος. Πήγαινε' έξω, σε παρακαλώ, μία στιγμή!.....

Ο άδιόρθωτος Πατατράκ όμως, μήτε τόν άκούει. Έχει άπομείνει άπολιθωμένος, μέ τά μάτια, όλάνοιχτα, καθώς βλέπει πλάι του, τό φωτεινό όραμα του Γ έ ρ ο υ.

— Δέν ήξερα πώς είχε παρέα!, λέει σαστισμένος. Νά μέ συμπαθάς. Τί κάνεις, παπούλη; Κάπου σ' έχω ξαναδή έσένανε!

Ο άδελφός του πάει νά τόν άρπάξει, αλλά τήν ίδια στιγμή βλέπει πώς ή πλάσμα τική εικόνα του σοφού, αρχίζει νά διαλύεται. Γίνεται και πάλι μία γαλαξορόδινη πάχνη που στροβιλίζεται αλλόκοτα, μέσα σε άπόκοσμους μελωδικούς ήχους.

Ο Πλανητάνθρωπος κουνάει τά χέρια του μ' άπελπισία.

Ο Πατατράκ όμως είναι πολύ περσσότερο γιά λύπησι. Έχει άπομείνει κυριολεκτικά σύζυλος. Χάσκει σάν κανονικός ήλίθιος. Άκίνητος

σάν άγάλμα, παρακολουθεί ώς τό τέλος τήν όπτασία του Γ έ ρ ο υ, που διαλύεται σάν καπνός μέσα στο σκοτάδι. Τότε, ξαφνικά, ό κωμικός νέος χασκογελάει. Γυρίζει πρós τό μέρος του δίδυμου άδελφού του και λέει:

— Λοιπόν, θά τό πιστέψης; Πρós στιγμήν, μου πέρασσε ή ιδέα πώς είχα ξυπνήσει και πώς σ' άκουγα νά μιλάς μονάχος σου έδω μέσα! είναι όμως όλοφάνερο πώς κοιμάμαι ακόμη, γι' αυτό πάω νά τήν άράξω στον καναπέ μου! Δέν είναι άξιόπρεπές νά κοιμάται κανείς όρθιος!

Και μπαίνει στο γραφείο, σβήνει τό φώς, ξαπλώνεται στον καναπέ και σκεπάζεται μέ τήν κουβέρτα.

Τήν ώρα του ύπνου

ΝΥΧΤΑ. Ήσυχία άπόλυτη. Στο σπίτι του Πήτερ όλοι κοιμούνται. Τά δυό δίδυμα άδέλφια κοιμούνται κι' αύτά. Στο ίδιο δωμάτιο. Σε δυό άντικρινά κρεβάτια.

Ξαφνικά ή πόρτα του διαμερίσματος άνοίγει άθόρυβα. Μπαίνουν μέσα τρεις άνθρωποι. Μόλις διακρίνονται, σάν κατάμαυρες σκιές, στο σκοτάδι. Τά δήματά τους, είναι άθόρυβα σάν τής γάτας. Στα χέρια τους κρατούν πιστόλια, μέ κάτι στενόμακρες συσκευές προσαρμοσμένες στις κάννες. Είναι σιγαστήρες. Ένας ανάβει ένα κλεφτό φάναρο. Φωτίζει όλόγυρα.

“Όλες οί πόρτες τού μεγάλου χώλ, είναι ανοιχτές, εκτός από δύο.

— Πρόσεχή !, ψιθυρίζει αυτός με τὸ φανάρι. “Ο Κύριος μὰς εἶπε πὼς μόνο στὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, δὲν εἶναι Πλανήτάνθρωπος!.... “Αν ξυπνήσῃ, χαθήκαμε! Θὰ ρίξουμε κι’ οἱ τρεῖς μαζί με τὸ μεγάλο ποῦ θὰ σὰς κάνω!

Δὲν ἀποκρίνονται, μόνο κινούν τὰ κεφάλια τους καταφατικά. Προχωροῦν σὲ μιὰ ἀπ’ τίς δυὸ πόρτες. Τὴν ἀνοίγουν. Τὸ κλεφτοφάναρο φωτίζει ἕνα κρεβάτι, ὅπου κοιμάται μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα. Κλείνουν πάλι. Προχωροῦν σιγὰ στὴ διπλανὴ πόρτα.

“Αν ἄξαφνα τὸ κλεφτοφάναρο ἔπεφτε στὰ πρόσωπά τους θὰ φωτίζονταν τρεῖς μάσκες ἐφιαλτικῷ τρόπου. Τὰ χέρια τῶν δολοφόνων τρέμουν. “Ομως τοὺς σπρώχνει ἕνας ἄλλος φόβος πολὺ μεγαλύτερος.

Ἀνοίγουν τὴν πόρτα. Δὲν κάνει: τὸν παραμυκρὸ ἤχο. Προχωροῦν δυὸ βήματα, μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ κλεφτοφάναρο φωτίζει ἕνα κρεβάτι. Ἐπάνω κοιμάται ἕνας ξανθὸς νεαρός. Καθὼς τὸ φῶς πέφτει: μιὰ στιγμή στὸ πρόσωπό του στραβομουτσουναίξει. Θυμωμένος γυρίζει πρὸς τὸν τοῖχο καὶ κουκουλώνεται, λέγοντας:

— Τί διάτανο! Προβολέας στὸ δωμάτιό μου! “Εχει γούστο τώρα, νὰ περνᾶνε κι’ ἀπὸ δώ μέσα αὐτοκίνητα!

Οἱ δολοφόνοι κάνουν μιὰ κίνησι τρόμου. Γὰ μιὰ σι-

γήμὴ φαίνεται: πὼς θὰ τὸ δάουν στὰ πόδια. Καθὼς ὁμως ὁ νέος ἔχει μείνει ἀκίνητος, ξαναβρίσκουν τὸ θάρρος τους. Τὸ φανάρι φωτίζει τὸ ἀντικρινὸ κρεβάτι. Ἐπάνω κοιμάται ἕνας ἄλλος ξανθὸς νέος. Ἡ γυμνὴ πλάτη τοῦ εἶναι γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος τους.

Στὰ μάτια τῶν κακοπόιων, ἀστράφτει ἡ ἴδια ἀπορία, ποὺ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἐκφράσῃ με λόγια:

«Ποῶς ἀπὸ τοὺς δυό;»

“Ἀξαφνα ὁμως ἕνα χερί τεντώνεται καὶ κἀτὶ δείχνει, ἐκεῖ ποὺ φωτίζει τὸ φανάρι. Στὴν πλάτη τοῦ δευτέρου νέου, ὑπάρχει μιὰ πληγή: “Ενα φοβερὸ ἔγκλημα!

Κοιτᾶνε κι’ οἱ τρεῖς μαζί τὰ κεφάλια τους. “Εχουν συνειδητοποίη. Ὑψώνουν τὰ πιστόλια με τὸς σιγαστήρες καὶ σηματοδεύουν τὸ κοιμισμένο θῦμα τους, ποὺ ὁ ἕνας δὲν παύει νὰ φωτίζῃ με τὸ ἐλεύθερο χερί του.

Τρεῖς φλογισμένες ἀστραπὲς σχίζουν τὸ σκοτάδι. Τρεῖς ταυτόχρονοι μικροὶ κρότοι ἀκούγονται.

“Ο κοιμισμένος νέος ἀνατινάζετα πάνω στὸ κρεβάτι του. “Ενας πνιχτὸς ρόγχος βγαίνει ἀπ’ τὸ λαρύγγι του. Γὰ μιὰ στιγμή προσπαθεῖ ν’ ἀνασηκωθῇ κι’ οἱ φονιάδες κάνουν ἕνα βῆμα πίσω. “Υστερα ὁμως, ξαναπέφτει βαριά. Μένει ἀκίνητος. Τὰ χέρια τοῦ κρέμονται ἄψυχα, στὰ πλευρὰ τοῦ κρεβάτιοῦ...

Τ Ε Λ Ο Σ

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΤΟΝ**

Μικρό

"Ηρωα

Οι ήρωϊκές περιπέτειές του γοητεύουν και ένθου-
σιάζουν. Κάθε τεύχος καί καλύτερο από τὸ προη-
γούμενο.

Πρωϊ - πρωϊ κάθε Τρίτη καί Σάββατο στὸν ἐφη-
μεριδοπώλη σας ἢ στὸ περίπτερο γιὰ νὰ προλάβετε
νὰ ἀπολαύσετε

τὸν *Μικρὸ "Ηρωα*

Τὸ καλύτερο περιοδικὸ γιὰ νέους καί γιὰ νέες.

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άριθ. τεύχους 5 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδόσφιλου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθῆναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία δραχ. 100	Ἐτησία δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 3

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ :

ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Ἡ ἀγωνία καὶ τὸ μυστήριον στὸ κυτακόρυφο! Ἡ δράσις
στὸ ζενιθ τῆς! Ὁ... ἡρωϊκὸς Πατατράκ, στὸ φόρτε του!

ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Ἡ ὡραιότερη περιπέτεια ποὺ θάχετε διαβάσει ποτέ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ

